

TEOSOFISIA ESITELMIÄ N:o 2.

ENKELEIN LANKEEMUS

PIIRTEITÄ IHMISKUNNAN HISTORIASTA
„SALAISEN OPIN“ VALOSSA

VIISI ESITELMÄÄ
PITÄNYT

PEKKA ERVAST

HELSINKI 1907
TEOSOFINEN KIRJAKAUPPA JA KUSTANNUSLIIKE

HELSINKI 1907
KIRJAPAINOYHTIÖ VALO.

SISÄLLYS:

	Siv.
Alkulause	1
I. Luominen	2
II. Ihminen	7
III. Syntiinlankeemus	11
IV. Vedenpaisumus	16
V. Noakin arkki	23
Geologinen taulu	28

Alkulause.

Tämä esitelmäsarja esittää kansantajuisessa muodossa pari mieltäkiinnittävää kohtaa siitä laajaaperäisestä aineesta, jolle H. P. Blavatsky »Salaisessa Opissaan» omistaa satoja sivuja. Samalla kun toivon, että tämä kirjani herättäisi lukijassa halua tutustumaan H. P. Blavatskyn ihmeelliseen suurteokseen, jota tosin vielä ei ole suomenkielellä tarjona, rohkeenen uskoa, että se sopii johdatukseksi niille, jotka »Salaisen Opin» valossa ryhtyvät tutkimaan ihmiskuntamme kehityshistoriaa.

Ihmiskunnan kehityksestä puhutaan miltei jokaisessa teosofisessa kirjassa. Niitä asioita, joita nämä esitelmät koskettelevat, käsitellään erityisesti seuraavissa teoksissa:

The Story of Atlantis, W. Scott-Elliot (löytyy tanskaksi käännettynä nimellä »Atlantis' historie»).

The lost Lemuria, W. Scott-Elliot.

The Pedigree of Man, Annie Besant.

The Beginnings of the Fifth Race, A. P. Sinnett.

The Lunar Pitris, Mrs. P. Sinnett ja W. Scott-Elliot.

»Salainen Oppi» ja muita kirjoituksia, Pekka Ervast.

Esitelmissäni olen tietysti käyttänyt hyväkseni yllämainittuja tutkimuksia; ne edustavat täten jotakuinkin yleisteosofista katsantokantaa. On kuitenkin näkökohtia, varsinkin kolmannessa esitelmässä, joista yksin vastaan, ja pyydän sentähden, että lukija muistaisi tätä, samoin kuin kaikkia teosofisia kirjoja lukiessaan, että »ehdotonta teosofista auktoriteettia ei ole; jokainen puhuja tai kirjottaja vastaa ensi kädessä itse sanoistaan».

Vibissä huhtikuulla 1907.

P. E.

I.

Luominen.

Arvoisat ja rakkaat kuulijani!

Tutkiessamme ihmiskunnan historiaa salaisen tiedon valossa meidän ei tarvitse luulla, että tämä salainen tieto, s. o. traditsionit, vanhat »pyhät kirjat» oikein ymmärrettyinä ja okkultinen eli salatieteellinen selvänäköisyys, olisi missään suuressa ristiriidassa nykyisen tieteellisen tutkimuksen kanssa. Päinvastoin tieteellinen tutkimus aivan ilmeisesti yhä enemmän lähenee salatieteellistä näkökantaa ja on monessa kohden aivan samalla kannalla. Ainoa kohta, missä toistaiseksi vielä tieteellinen tutkimus kokonaan eroaa salatieteestä, on se mikä suorastaan koskee ihmisten ja ihmissielujen historiaa. Luonnontieteellä ei ole ollenkaan niitä suuria näköaloja, mitä on salatieteellä, eikä se voi niitä saavuttaa, niin kauan kuin se ainoastaan tutkii ihmisen fyysillistä ruumista. Yksin tämä fyysillinen ruumiskin on salatieteen kannalta läpikäynyt monta fyysillistä muutosta, josta luonnontieteen on mahdotonta fyysillisellä tavalla ottaa selkoa. Mutta mitä tulee kasvi- ja eläinkunnan vaiheisiin, maapallomme geologiseen kehitykseen j. n. e., on nykyinen tiede päässyt samoihin tuloksiin kuin salatieteelliset klärvoajantiset tutkimukset ja vanhat historialliset tiedot. Voimme sentähden alottaa luomalla silmäyksen tieteellisiin esityksiin maapallomme historiasta ja geologisista aikakausista.

Tiedemiehiltä saamme melkein yksimielisesti kuulla, että maapallomme syntyi erkautumalla auringon suuresta pallosta eli siitä tulimerestä, joka täytti saman tilan avaruudessa kuin koko nykyinen aurinkokunta. Niinkuin muutkin planetat erosi maa siitä omaksi palloksi ja oli alkuaan suuri tulimassa, joka pyöri akselinsa ympäri, mutta jähmettyi pitkien aikojen kuluttua kovapintaiseksi, niinkuin se nyt on. Tämä kesti hyvin kauan, mutta kuinka kauan, siitä tiedemiehet ovat eri mieltä. Saksalainen tutkija Häckel laskee, että siitä saakka kuin maamme muodostui kovaksi palloksi geologisiin muodostumiin asti olisi kulunut noin sata miljoonaa vuotta, mutta hän itse myöntää, että tavallinen otaksuma on sata miljoonaa *tai* kaksisataa miljoonaa. Ero on valtaava, vaikka se ei numeroissa tunnu niin suurelta. Toisia tiedemiehiä on taas, jotka väittävät, että tuohon aikaan on täytynyt kulua ainakin 1,400 miljoonaa vuotta. Siis on monta otaksumaa, vaikka ei kukaan ole mennyt alle sadan miljoonan. Kun nyt näemme, kuinka erilaisiin tuloksiin fyysiset tiedemiehet ovat tulleet, niin voimme aivan yhtä tieteellisinä pitää niitä numeroita, joiden sanotaan jotakuinkin vastaavan salatieteellisiä numeroita. Viimeksimainittuja pidetään salaisina, mutta »Salaisessa Opissa» on mainittu, että ensimmäinen rotu (josta myöhemmin tulen puhumaan) olisi ollut maan päällä jo 300 miljoonaa vuotta sitten, ja voimme sen johdosta arvella, että on täytynyt kulua muutama sata miljoonaa vuotta lisää siitä ajasta, kun pallomme muodostui kovapintaiseksi.

Jätämme nämä numerot, joista tiedemiehet ovat eri mieltä ja salatieteellä on oma kantansa, ja tulemme toiseen mieltäkiinnittävään asiaan, nim. maapallomme geologiseen kehitykseen. Geologia ei ole vanha tiede, mutta on jo ehtinyt paljon tutkia, ja sen tärkeimpiä huomioita on, että maapallomme ei suinkaan aina ole ollut samannäköinen, vaan itse asiassa eri aikoina erilainen ulkomuodoltaan. Maapallomme on elävä olento. Tällä haavalla tapahtuu muutoksia sen ulkonäössä, vaikka me lyhytikäiset olennot emme silmillämme osaa niitä seurata. Olemme lapsina lukeneet, että Suomen rannikko nousee jopa jalan verran vuosisadassa. Tässä on kuva siitä, kuinka maapallon aina on käynyt. Kaikki luonnon elementit ja koko elimellinen luonto vaikuttaa näitä muutoksia. Sitäpaitsi maan akseli vähitellen siirtyy, ja auringon vaikutuksesta tulee milloin toinen milloin toinen maa trooppilliseksi. Geologit selittävät, että maan sisusta on tulista ja pyrkii aina ylöspäin: tapahtuu tulivuoren purkauksia ja maanjäristyksiä, jotka suuresti muuttavat maanpinnan muotoa. Joet kulettavat mukanaan mutaa ja muita aineita ja meren pohja niistä nousee. Sitten elävien olentojen kuollessa jäävät niiden luut maahan ja kivettyvät. Ja lopuksi ihmiskunta muuttaa maapallon pintaa monella tavalla rakennellen ja viljellen. Täten maapallon ulkomuoto vähitellen muuttuu.

Geologit jakavat tutkimustensa nojalla maan kehityksen viiteen aikakauteen, joiden nimet ovat: arkainen eli vanhin, palaiozoinen, mesozoinen, kainozoinen ja nykyaikainen. Jos teitä huvittaa, voin mainita, kuinka pitkiä Hackel sanoo näiden aikojen olleen. Ensimäinen aika olisi kestänyt 52 miljoonaa vuotta eli puolet koko geologisesta ajasta, seuraava 34 miljoonaa, kolmas 11, neljäs 3 miljoonaa ja nykyinen 100,000 vuotta. Jos näitä numeroita suhteellisesti suurennamme, voimme saada melkein samat luvut kuin salatieteelliset. Vanhimmasta ajasta ei ole muuta jallessa kuin graniittivuoret, joita meillä Suomessa on sangen paljon. Suomenmaa on myohempina aikoina ainakin osittain ollut niin paljon veden paalla, ettei ole siihen laskeutunut muita kerrostumia, vaan meillä on vain vanhimmat kerrokset ja niiden paalla vähän nykyisiä.

Erityisesti mieltakiinnostava on elimellisen luonnon historia ja kehitys. Geologinen tiede on havainnollisesti näyttänyt, että kaikki se elämä, mikä nyt on maan paalla, ei ole yhtäkkiä luotu niinkuin ennen opetettiin. Kristinopin mukaan jumala loi kaikki eri eläin- ja kasvilajit valmiina. Mutta geologiasta näemme, että kaikki on vähitellen kehittynyt alkuperäisistä muodoista korkeampiin ja rikkaampiin.

Ensimaisena (arkaisena) aikana ei ollut lainkaan luurankoisia, vaan alkuperaisia merielaimia, koralleja, mustekaloja y. m. ja lopulla vasta jonkunmoisia hyonteisia, skorpioneja ja hamahakkeja. Kasvimaailmassa ei ollut silloin vielä puita, vaan suunnattoman suuria kortteita ja liekoja. Niiden kivettymiä on tavattu syvimmällä maassa. Maapallo oli hyvin kummallisen nakoinen puunkokoisine kortteineen ja alkuperäisine elaimineen.

Seuraavana (palaiozoisena) aikakautena oli eläinkunta rikastunut. Oli enemmän hyonteisia, kuten torakoita, heinasirkkoja, suden- ja paivakorentoja y. m., mutta paljon suurempia kuin nykyiset, ja alkoi jo olla kalojakin. Kasvimaailma ei ollut niin paljon muuttunut. Silloin kasvoi enimmäkseen ramekasveja ja saniaislajeja, jollaisia nyt näemme pieniä metsissämme. Kehitys on käynyt hyvin hitaasti, vaikka siinä voi erottaa eri ajanjaksoja.

Sitten tulemme kolmanteen (mesozoiseen) aikakauteen, joka jo alkaa muistuttaa nykyisiä aikoja. Kasvimaailmassa ilmestyy havupuita ja palmuja, vaikkei ole vielä kukkia olemassa. Metsiin ja meriin tulee aarettoman monenlaisia ja suuria sisiliskoja, konnia, krokotiileja ja kaarmeita, jopa nisakkaitakin vähäsen (pussielaimia).

Pitakaamme mielessä, että elaintieteessa eläimet juuri jaetaan tällaisiin suuriin luokkiin, luurangottomiin ja luurankoisiin: kaloihin, matelioihin ja nisakkaihin, joista alemmat ovat alkuperaisempia ja ylemmät suhteellisesti kehittyneemmät, ja geologia nayttaa, että niiden kehitys todella on käynyt samalla tavalla, alkeellisimmat ensin ja sitten kehittyneemmät.

Neljäntenä (kainozoisena) aikakautena maa saa likipitäen sen naon, mikä sillä nyt on. Kasvaa kukkia ja lehtipuita, ja kaikki on monivarisempa kuin ennen. Kun salatieteilija klarvoajantisesti katselee taaksepäin, saa hän elavan kuvan siitä, minkä nakoinen luonto milläkin ajalla oli. Tänä neljäntenä aikana ovat värit erinomaisen upeat, koreat ja rikkaat. Luonto on täynnä ensimäisen nuoruutensa voimaa, kaikki on suurta, varirikasta ja heleita. Kaarmeet kiemurtelevat ja luikertelevat rehevien lehtikasvien lomitse, krokotiilit nousevat merestä auringon paisteessa, syntyy tappelu hirvioiden kesken ja yhtäkkiä tulee lentava sisilisko ja iskee tappelijoihin. Ilma on täynnä melua, rysketta ja kirkuntaa.

Neljäntenä aikakautena ovat jo krokotiilit vähenemässä, mutta kaarmeet lisaantymaan päin ja nisäkkäitä on paljon. On petoeläimiä, apinoita, kavioelaimia, jyrsijöitä y. m. ja erilaisia puoliapinoita, melkein ihmisen nakoisia, joita tiedemiehet ovat luulleet ihmisen kanta-isiksi. Kuitenkaan ei ole löydetty n. k. puuttuvaa rengasta, vaan yhä vielä pysyy arvelun asiana, miten kä ihmisen kehitys on tapahtunut. Kun sitten tulemme nykyiseen aikaan, näemme, kuinka nisakkaat ja linnut enenevat ja viljelyskasveja ilmestyy.

Tämä on geologian jako ja sen kertomus maapallon ja luonnon kehityksestä. Se lisää, että ihmisjäännöksiä on tavattu viimeisestä (nykyaikaisesta) aikakaudesta ja mahdollisesti sitä edellisestä, mutta että varhempina aikoina ihmisiä ei ole ollut maan päällä.

Teosofian kanta on tässä kysymyksessä perin toinen, ja siirrymme nyt luonnontieteestä salatieteeseen, kun ryhdymme tutkimaan ihmiskunnan historiaa.

Tiede on jakanut geologisen kehityksen viiteen aikakauteen. Aivan samalla tavoin on salatiede jakanut ihmisen kehityshistorian viiteen jaksoon. Niinkuin »Salaisessa Opissa» sanotaan, elämme nykyään viidennessä rodussa. Tässä salatiede kuten sanottu poikkeaa fyysisestä tieteestä, joka väittää, että ihmiskunta on elänyt maan päällä vasta viimeisinä aikoina. Salatieteen mukaan ihmiskunta on kehittynyt rinnakkain muun luonnon kanssa, on siis ollut olemassa yhtä kauan kuin kasvi- ja eläinkunta. Tiede uskoo, että ihminen on tulos geologisesta kehityksestä, mutta salatiede avaa silmämme näkemään aivan toisia, paljon avarampia näköaloja, sanoessaan, että ihmiskunta ei ole tämän maanpäällisen kehityksen lopullinen tulos, vaan on ollut olemassa maan vanhimmista ajoista asti ja on tulos toisesta vielä vanhemmasta kehityksestä, josta ensi kerralla puhumme.

Ollen tulos varhemmasta kehitysjaksosta ihmiskunta oli sielullisesti valmis niin sanoaksemme, silloin kun nykyisen maapallomme historia alkoi. Inhimilliset sielut oleskelivat toisella tasolla — nim. mentali- eli ajatusmaailmassa, mikä vieläkin on sielumme varsinainen koti — ja ruumistuivat maapallollamme semmoisiin muotoihin kuin heillä oli tarjona. Nämä muodot eivät alussa olleet nykyisen ihmismuodon kaltaisia eivätkä fyysisineellisiä.

Luokaamme silmäys siihen, minkä näköinen ihmiskunta milloinkin on ollut. Ensimmäisen, vanhimman aikakauden ihmisiä katsoessamme täytyy meidän huudahtaa: »onko nämä ihmisiä? Eihän ne ole lainkaan ihmisten näköisiä! Suuria, tahtaisia, muodottomia, liikkuvien pallojen tai kallioiden kaltaisia!» Ihminen ei ole edes fyysillinen olento, vaan eetterinen tai astralinen, eikä ole fyysisesti näkyväinen. Hän asuu kuolemattomassa, pilventapaisessa ilmiössä. Ainoa elementti, mistä hänellä on tietoa, on tuli. Kun tuli häneen koskee, tietää hän, että jotakin tapahtuu. Mutta hänelle on kehittynyt kuulo, hän kuulee, mitä henkisillä tasoilla tapahtuu, mutta kun hän on ilman ajatuksia, ei hänellä ole mitään sanottavaa.

Toisena aikakautena on ihmispilven ympärille muodostunut hieno kalvo, tuntoaisti kehittyi ja ihminen tulee tietoiseksi tulesta ja vedestä. Tämäkin ruumis on eetterinen eikä näy puhtaasti fyysiselle silmälle. Mutta ihmiset eivät ole enää kallioiden muotoisia, vaan monimutkaisempia, suurten, liikkuvien kasvien ja puiden näköisiä.

Tulemme sitten kolmanteen aikakauteen ja rotuun. Silloin ihminen vähitellen alkaa muodostua fyysisiksi, hän saa »nahkaiset vaatteet», kuten vanhassa testamentissa sanotaan, ja hänelle kehittyi näkö, mutta hänellä on ainoastaan yksi silmä keskellä otsaa, niinkuin kreikkalaisissa kansantaruissa kerrotaan kykloopeista. Ei hän muissakaan suhteissa heti ole »ihmisen» näköinen, vaan alussa pikemmin eläimen muotoinen. Olipa suorastaan välimuoto eläimen ja ihmisen välillä, joka oli alkuperäisen apinan kaltainen.

Alkuaikoina ihminen oli paljon kookkaampi kuin nyt. Kaikissa kansansaduissa puhutaan jättiläisistä, ja vanhimmat esi-isämme olivat todella jättiläisiä, niin että kolmannen rodun ihmiset saattoivat olla 50 ja 60 jalan korkuisia. Siitä sitten pieneivät, niin että lopulta tuskin olivat kookkaampia kuin nykyisetkään ihmiset.

Kolmannessa rodussa ihmiset kaksineuvoisista muuttuivat yksineuvoisiksi, jakautuivat kahteen sukupuoleen ja tulivat sennäköisiksi kuin nyt ovat. Neljännessä rodussa kehittyi sitten kolmen edellisen aistin lisäksi makuaisti, ja viides, nykyinen ihmisrotumme, on kehittänyt haju-aistin. Kaksi rotua ja geologista aikakautta on »Salaisen Opin» mukaan vielä odotettavissa.

Ennenkuin lopetamme tämän katsauksen luonnon ja ihmiskunnan ulkonaiseen historiaan, on mainittava pari sanaa maapallomme omasta ulkomuodosta, sen maitten ja vesien suhteista toisiinsa eri aikakausina. Salatiede kyllä hyväksyy nykyisen tieteen käsityksen maapallon geologisesta historiasta, mutta se täydentää sitä ja antaa tarkempia tietoja niistä mannermaista, joissa ihmiset asuivat. »Salaisessa Opissa» on mainittu, kuinka ensimmäinen mannermaa oli pohjoisnavan tienoilla. Maan akseli ei ollut samassa asemassa kuin nyt, vaan napaseutu oli troopillinen, ja siellä oli »pyhä maa». Toinen manner, n. k. hyperborealainen, oli edellisen eteläpuolella ja ulottui yli koko sen alan, joka nyt on pohjois-Aasiana. Kolmas rotu asui Lemurian mantereella, jonka voimme sanoa olleen melkein samoilla paikoilla kuin nyt on Tyven Meri. Neljäs mannermaa oli Atlantis, joka oli jotakuinkin nykyisen Atlantin valtameren kohdalla.

Ei pidä luulla näiden mantereiden olleen tarkasti rajotettuja siinä merkityksessä, että kun yksi hävisi, toinen nousi, vaan täytyy ajatella, että muunnosten historia on ollut sangen pitkäallinen. Yksi maa on toisaalla vähitellen hävinnyt, samalla kuin muualla on meren syvyydestä noussut uusia maita, joten niiden historia sekottuu yhteen. Voimme kuitenkin puhua eri mannermaista, sentähden että suurten tulvain, »vedenpaisumusten» ja maanjäristysten kautta kunkin rodun loppuessa on hävinnyt paljon maata yhtäaikaa.

Nykyistä mannermaata kutsutaan »Salaisessa Opissa» Europaksi, mutta siihen luetaan myös Amerikka ja muut maanosat. Vielä on jälellä jäännöksiä vanhoista mantereista, kuten toisesta, hyperborealaisesta, Gröönlandi ja kolmannesta manteresta eli Lemuriasta eräitä Tyvenen Meren saaria. Neljännessä voi olla jälellä osia Europasta ja Aasiasta, vaikka näiden maiden ulkopiirteet eli rajat ovat alkuperäisistä paljon muuttuneet.

Muuten ansaitsee huomiota se suorastaan salatieteellinen tiedonanto, että ensimmäinen, pohjoisnavan luona oleva mannermaa, jota kutsutaan pyhäksi maaksi, kaikkien salaisten oppien mukaan ei koskaan häviä, vaan pysyy siellä muuttumattomana maapallon synnystä sen kuolemaan asti. Se on ikäänkuin ihmiskunnan kehto tämä pyhä maa. Mad. Blavatsky lausuu »Salaisessa Opissa»: »Koettakoot vaan rohkeat ilmassapurjehtijat ja muut uskalikot päästä pohjoisnavalle, eivät he kuitenkaan sinne pääse, sentähden että se on pyhä ja suojattu maa, jonne ihminen ei voi tulla fyysisessä muodossaan.» Se on ikäänkuin ihmiskunnan paratiisi ja sillä on ihmiskunnan kehityshistoriassa merkillinen tehtävä, josta myöhemmin vielä puhumme.

II.

Ihminen.

Arvoisat ja rakkaat kuulijani!

Viime kerralla puhuessamme luonnon ja ihmiskunnan fyysisestä historiasta täällä maapallollamme, mainitsimme, että inhimilliset sielut olivat valmiina odottamassa ruumistumistilaisuutta heti maapallon luotua. Mistä nämä nämä sielut olivat tulleet? Oliko jumala luonut ne valmiiksi taikasanansa avulla vai olivatko nekin jollain tavalla kehittyneet? Nämä kysymykset heräsivät itsestään mielessämme ja ohimennen jo viittasimme siihen, että teosofian ja salatieteen valossa ihmissielutkin ovat kaukaisen kehityksen tuloksia, koska kaikki luonnossa syntyy ja muodostuu asteettaisen kehityksen avulla.

Nyt meidän tulisi siirtyä tähän toiseen osaan aineettamme ja puhua ihmiskunnan henkisestä historiasta, sen henkisistä esi-isistä. Tämä on mieltäkiinnittävä, vaikka hieman vaikeatajuinen aine. Ken alkaa tutkia teosofiaa ja tahtoo saada selkoa näistä asioista, hän alussa hämmästyttää ja joutuu harhaan lukiessaan ketjuista ja kierroksista, roduista ja aliroduista. Aine on itsessään siksi laajaperäinen ja monimutkainen, että tarvitaan jonkinmoinen johtolanka, ennenkuin voi näitä asioita ymmärtää. Raamatustamme ja ennenkaikkea hindulaisista pyhistä kirjoista saamme tosin vilauksia niistä, mutta salaperäisten pyhäin kirjoitusten ymmärtämiseen tarvitaan »avaimia». Nykyinen luonnontieteemme ei kerro niistä mitään eikä näistä asioista, jotka ovat tapahtuneet toisilla tasoilla ja äärettömiä aikoja sitten, ole eikä saata olla minkäänlaisia fyysillistieteellisiä todistuksia, niinkuin muuten fyysisen ihmiskunnan historiasta ja sen eri roduista saattaa olla. Virallinen tieteemme katsoo päinvastoin salatieteellisiä teorioja epäilyksellä. Eihän luonnontieteemme eikä »sielutieteemme» edes tunnusta, että ihminen on sielu! Niiden kannalta hän toistaiseksi vielä on ruumiillinen olento, varustettu ajatuskyvyllä ja »sieluelämällä». Salaisten oppien täytyy sentähden sekä oman luontonsa että ulkonaisten olojen pakosta jäädä itsekkään arvostelun, uskon ja ymmärryksen asiaksi.

On olemassa luonnon laki, jota tiede ei tunne, mutta joka on välttämättä mielessä pidettävä, jos tahdomme ymmärtää elämää teosofiselta kannalta. Tämä laki on uhrautumisen ja avunannon laki. Salatieteen mukaan on koko elämä ja kaikki sen muodot lahjaa. Koko maailmamme olemassaolo perustuu jumalan uhrityöhön. Kun ihminen syntyy fyysilliseen elämään, saa hän fyysisen ruumiin lahjaksi; hän ei voi itse synnyttää itseään näkyväiseen maailmaan, vaan hänen täytyy saada ruumiinsa lahjaksi, osaksi luonnolta eli luonnon haltijoilta, osaksi vanhemmiltaan. Nämä luonnon haltijat eli herrat, karman täytäntöönpanijat määräävät ja muovailevat hänelle hänen karmansa mukaisen eetterisen hahmon ja valitsevat sopivat vanhemmat, jotka voivat antaa vastaavan fyysisen ruumiin, ja sitten vasta ihminen henkisenä olentona ruumistuu tänne.

Samalla tavalla on käynyt pitkin matkaa. Ei ihmiskunta eikä eläinkunta ole itsestään syntynyt eikä itseään luonut. Tiede on luullut, että eläin muuttuu ihmiseksi ja etsii sentähden puuttuvaa rengasta. Puuttuvaa rengasta ei ole. Toinen muoto ei voi muodostua toiseksi, ennenkuin tulee ylhäältäpäin apua. Koko kehitys on aina tapahtunut avun kautta, ja kun tutkimme ihmiskunnan henkistä historiaa, huomaamme, kuinka ihmiskunta joka askelella on tarvinnut ja kuinka sille myöskin on annettu apua. Me näemme myöskin, kuinka monimutkainen ja pitkä on kaiken elämän kiertokulku ja kehitys, kuinka valtaava ja suurenmoinen on se näytelmä, jota »luomisen» kestäessä näytellään.

Te muistatte, että Mooseksen kirjat alkavat kertomuksella maailman luomisesta, kuinka jumala loi maailman kuudessa päivässä ja seitsemäntenä lepäsi. Salatieteellisesti voisimme sanoa tämän viittaavan siihen tosiseikkaan, että meidän planetahenkemme, jumalamme, — ei koko aurinkokuntamme jumala, vaan planetahenki, jumalallinen olento, joka johtaa maapallon kehitystä — hän todella seitsemänä työ kautena

tekee tehtävänsä, »luo maailmaa» niin sanoaksemme. Silloin on vain huomattava, että nämä seitsemän työkalua eivät vielä ole kuluneet, vaan että olemme vasta neljännessä. Seitsemäntenä aikakautena planetahenkemme mahdollisesti »lepää» ja katselee työtään ja kukaties huomaa, että se on hyvää, mutta tämä viittaa tulevaisuutta kohti ja se aikakausi ei koita vielä moniin miljonniin vuosiin, jos luemme aikaa aurinkovuosissa.

Se aikakausi, jossa nyt elämme, on siis neljäs luomiskausi. Yksi luomiskausi tarkoittaa, että Elämä kiertää seitsemän kiertotähden ympäri kulkien ensimmäisestä tähdestä toiseen, toisesta kolmanteen j. n. e. seitsemänten saakka, ja sanotaanpa vielä, että »elämän aalto» jokaisessa luomiskaudessa kiertää tällä tavalla seitsemän kertaa. Tämän tapahduttua jätetään kysymyksessä oleva ketju, joka »kuolee», ja elämä siirtyy toiseen ketjuun, joka vuorostaan luodaan luonnon luovien voimien eli jumalien avulla. Että nyt olemme neljännessä luomiskaudessa, merkitsee, että me olemme neljännessä ketjussa, jonka ympäri elämä kiertää, ja että ennen nykyistä maaketjua on ollut kolme kiertotähtiketjua. Sanskritinkielisellä nimityksellä kutakin tämmöistä luomiskautta kutsutaan manvantaraksi.

Nyt meidän ei pidä luulla, että aurinkokuntamme muut fyysiset kiertotähdet kuuluisivat samaan ketjuun kuin meidän maapallomme. Jupiter, Venus, Saturnus j. n. e. kuuluvat kukin omaan ketjuunsa. Muutamat ¹⁾ väittävät, että Mars ja Merkurius kuuluisivat maaketjuun, mutta siitä ollaan eri mieltä ²⁾ ja sitä on tavallisen salatieteilijän vaikea tietää.

Ennen tätä meidän ketjuamme, ennen neljättä luomiskautta, on tämä sama Elämä kehittynyt kolmessa toisessa ketjussa, joista viimeinen oli n. k. kuuketju. Sanotaan näet, että se kuu, joka nyt kiertää maan ympäri, on ollut yhtenä tähtenä tässä varhaisemmassa ketjussa. Fyysillinen tiede sanoo, että kuu on nuorempi maapalloa, että se on siitä erkautunut ja ruvennut kiertämään maan ympäri, mutta salatiede opettaa, että maapallo kuuluu neljänteen ketjuun ja on nuorempi. Kuu sitävastoin on vanhempi ja on kolmannen luomiskauden lapsi. Sanotaanpa sentähden myös, että kuu tulee häviämään aikoja ennenkuin maapallo »kuolee». Ehkä sitten kerran maapallomme »ruumiista» tulee kuu sille uudelle kiertotähdelle, joka viidennen luomiskauden aikana vastaa maapalloa.

Elämän näin siirtyessä ketjusta ketjuun eivät kaikki ketjut toimi samoilla tasoilla. Niin ensimmäisessä ketjussa tapahtuu kehitys aineellisimpana ollessaan alemmalla mentalitasolla, joka silloin vastaa meidän fyysillistä tasoamme ja on sen ketjun ainoa »kolminaismaailmaan» kuuluva taso³⁾. Toisessa ketjussa laskeutuu kehitys astralitasolle, niin että alimmat siihen kuuluvat tähdet ovat astralisia, kolmannen ketjun kehitys ulottuu jo fyysilliseen maailmaan, niin että sillä on yksi planeta fyysillisellä tasolla, vaikka senkin elämä on enemmän eetteristä laatua. Tämä on n. k. kuuketju. Mutta meidän nykyisessä maaketjussamme on kolme planetaa fyysillisellä tasolla. Viides ketju tulee taas kehittymään sillä tavoin, että ainoastaan yksi tähti on fyysillisellä tasolla, sillä kun aineen huippukohta on saavutettu neljäntenä luomiskautena, nousee ilmennyt elämä taas hienoaineisempia ja henkisempiä muotoja kohti. Säännön mukaisesti kuudennen ketjun alin elämänilmennys tapahtuu astralitasolla ja seitsemännen alemmalla mentalitasolla.

Elämän kiertokulku on näin ollen pitkällinen ja monimutkainen eikä aivan samanlainen jokaisessa ketjussa. Sillä joskin uuden luomiskauden koittaessa luodaan uusia olentoja, toisin sanoen herätetään jumalallisen rakkauden voimasta kaikenmoisten prosessien kautta henkistä tietoisuutta ja elämää muotoihin, siirtyy sitäpaitsi uuteen ketjuun olentoja edellisistä ketjuista, sellaisia, jotka eivät vielä ole saavuttaneet kehityksensä päämäärää tai jotka muuten ovat sellaisella asteella kehityksessään, että voivat liittyä tähän

¹⁾ **Esim. A. P. Sinnett.**

²⁾ **H. P. Blavatsky esim.**

³⁾ **Kolminaismaailmaksi (triloka) kutsutaan yhteisnimityksellä ihmiskunnan nykyistä elämäntannerta: mentalista, astralista ja fyysillisistä tasoja.**

uuteen tähtiketjuun.

Sentähden on luonnossa niin paljon erilaisia olentoja. Kun katselemme ympärillemme, näemme niin monenlaisia luonnon valtakuntia, ihmiskunnan, kasvi- ja eläinkunnan, kivikunnan ja vielä astrali- ja mentalitasolla muita kuntia, jotka suorastaan kuuluvat maapallomme kehitysjaksoon. Nämä kaikki erilaiset olennot ovat ikäänkuin lähtöisin eri kodeista ja vain osa syntynyt siinä ketjussa, joka on käymässä.

Tämä tulee helpommin ymmärrettäväksi, jos ajattelemme, mikä on suhde maaketjun ja kuuketjun välillä. Fyysillinen tiede uskoo, että ihmiskunta on vähitellen kehittynyt eläinkunnasta sekä ulkonaisesti että sisäisesti sieluelämän suhteen. Tämä teoria on kyllä oikea, mutta salatieteen kannalta on erehdys otaksua, että olisimme tulleet ihmisiksi tämän maapallon eläinkunnasta. Salatiede sanoo, että maapallollamme on ollut ihmiskunta alusta asti. Ensimmäinen ihmisrotu eli ehkä jo siihen aikaan, jolloin oli ensimmäinen geologinen aikakausi. Mistä siis nuo ihmiset olivat syntyisin, nuo tahtaiset, kalliomaaiset olennot, jotka olivat »ihmisiä» siinä merkityksessä, että muodon sisällä asuva henkinen monadi oli määrätty tulemaan siksi, mitä me kutsumme ihmisiksi? No olivat juuri sieluina kotoisin kolmannesta ketjusta, kuuketjusta, ja olivat siellä kuuluneet eläinkuntaan eli johonkin luonnonvaltakuntaan, joka vastasi meikäläistä eläinkuntaa. Kuussa he olivat vähitellen kehittyneet ihmisyyttä kohti ja suuri joukko niistä sieluista, jotka nyt tässä ihmiskunnassa käyvät koulua, tulivat inhimillisiksi yksilöiksi jo kuuketjussa. Salatieteellinen ero ihmisen ja eläimen välillä on se, että eläimen tajunta ei nouse astralista tai astromentalista tasoa ylemmäksi, jota vastoin inhimillinen minuus on syntyisin ja asuu ylemmällä mentalitasolla. Muutamissa kuuketjun eläimissä heräsi jo silloin inhimillinen tajunta korkeampien olentojen avun ja rakkauden kautta, mutta suurin osa, noin kaksi kolmasosaa sanotaan, ei ennättänyt muodostua ihmisiksi kuuketjulla. Mutta koska ne olivat kuuketjulla kuuluneet eläinjärjestöön, oli niiden tarkoitus ja tehtävä syntyä ihmisiksi tällä maaketjulla.

Kaikki kuuketjun inhimilliset ja inhimillis-eläimelliset sielut eivät yhtäaikaa syntyneet maan päälle. Ensin tulvaavat suurissa joukoissa vähemmän, ja vasta myöhemmin enemmän kehittyneet, sillä mitä kauemmin ihmiskunta maan päällä elää, sitä kehittyneempiä muotoja se luo, joten myöhemmin syntyvät sielut saavat käyttövälineikseen asianmukaisia ruumiita. Jos kuuketjun kehittyneimmät ihmissielut olisivat ruumistuneet ensimmäisen rodun kalliomaisiin ihmisruumiisiin, eivät he olisi voineet mitään oppia ja kokea, ei myöskään, jos he olisivat ruumistuneet toisen rodun puumaisiin ja kasvimaaisiin olentoihin. Heidän täytyi odottaa, kunnes kehittyi enemmän ihmismäisiä muotoja.

Näytelmä oli tällainen. Kuuketjusta siirtyivät heti kaikki sielut »maan päälle», mutta kehittyneimmät jäivät leijalemaan korkeammille tasoille ja olivat siellä taivaallisessa tilassa odottaen ruumistumismahdollisuutta, samoin kuin ihminen ennen syntymistään. Vähemmän kehittyneet ruumistuivat heti ensimmäisen ja toisen rodun »ihmisiin», saaden ruumiinsa lahjaksi »kuu-isiltään», ja alussa kolmanteenkin rotuun. Enemmän kehittyneet ruumistuivat vasta kolmannessa ja neljännessä rodussa, niin että meillä on ihmiskunnassa yksilöitä, jotka eivät ensinkään ole eläneet ensimmäisessä tai toisessa rodussa, ja kaikkein suurimmat ja nerollisimmat ihmiset ovat semmoisia, jotka kuuketjussa saavuttivat siksi inhimillisen kehitystason, ettei heidän tarvinnut syntyä ennenkuin neljännessä rodussa Atlantiksella. Tämä seikka selittää monta hämärää kohtaa, jotka koskevat ihmisrotujen ja yksilöiden erilaisuuksia. Ihmisten ikä on erilainen. Suurin osa ihmisistä on päässyt ihmisasteelle vasta maapallolla. Sentähden elää täällä rinnatusten kansoja, jotka luovat sivistystä ja auttavat eteenpäin koko ihmiskunnan kulttuuria, ja raakalaiskansoja, sellaisia, jotka eivät osaa laskea kymmeneen, jotka illalla maata pantuaan aamulla tuskin muistavat, että ovat ennen olleet olemassa.

Sanoimme, että ensimmäisen rodun ihmiset saivat ruumiinsa lahjaksi »kuu-isiltä» [barhishad-pitreiltä]. Keitä nämä olivat? Samat kuuketjun »korkeammat olennot», jotka olivat avuliaina sen eläinkunnan kehittämisessä. He olivat siis tavallaan kuuketjun »ihmiskunta», ja esimerkkinä uhrautumisen elämänlaista on meille se osa, mikä on ollut heidän näyteltävänään luomisen suuressa draamassa.

Samalla tavoin on meidän ihmiskuntamme tehtävä nyt rakkaudella kehittää eläinkuntaa ihmiskunnaksi,

sillä eläinkunnan on määrä olla ensi manvantarassa ihmiskuntana. Sanotaanhan eräässä mystillisessä kirjotuksessa, Paavalin roomalais-epistolassa: luomakunta huokaa ja odottaa jumalan poikain ilmotusta (8: 19-22). Se odottaa sitä päivää, jolloin ihmiskunta on voittanut oman itsekkyytensä ja eläimellisyytensä, sitä päivää, jolloin ihminen voi antaa jumalallisen elämän eläimellisille olennoille, voi viisaudella ja rakkaudella kehittää itseänsä alempana olevia.

Sillä aikojen viisaus sanoo, että kullakin luomiskaudella on oma tarkoituksensa ja että kunkin tähtiketjun kehittyneimmät yksilöt ainakin ehdottomasti saavuttavat asetetun päämäärän. Niinpä on tämän neljännen planetaketjun tehtävä luoda sellaisia olentoja, joita me kutsumme Mestareiksi eli enkeleiksi eli jumaliksi ja jotka muodostavat ihmisiä lähinnä ylemmän luonnon valtakunnan. Sellainen kuin ihmiskunta on verrattuna eläinkuntaan, sellaiset ovat Mestarit verrattuina ihmiskuntaan.

III.

Syntiinlankeemus.

Arvoisat ja rakkaat kuulijani!

Jos kysymme kristityltä, mistä paha on alkunsa saanut, niin hän vastaa: »se on viettelyksen kautta tullut ihmismaailmaan». Ja jos kysymme, mistä paha kaikkein ensiksi tuli viettelijään, hän sanoo: »enkeliä lankeemuksesta, muutamat enkelit olivat niin ylpeitä, että asettuivat jumalan tahtoa vastaan ja lankesivat, ja siitä tuli kaikki paha». Kun me otamme tämän kertomuksen sanallisesti, niin emme sitä ymmärrä. Vaikeata on meidän uskoa paratiisiin, jossa viettelijä olisi ollut käärmeen muodossa, ja vaikeata on myös uskoa enkelien lankeemukseen. Ja jollemme ole vakuutettuja enkelien olemassaolosta edes, on meidän vielä vaikeampi käsittää pahan syntyä.

Mutta kuitenkin tähän kertomukseen enkelien lankeemuksesta sisältyy teosofin silmällä katsottuna enemmän totuutta, kuin meikäläisiin spekulatsioneihin ja mietiskelyihin, joilla ainoastaan oman ymmärryksemme valossa koetamme itsellemme selvittää pahan olemassaoloa. Tämä kertomus on itse asiassa lyhyt historiallinen esitys siitä, mitenkä maailmaan tuli se voima, jota me kutsumme pahaksi. Sen huomaamme heti, kun koetamme syventyä ihmiskunnan historiaan salaisen tiedon kannalta, semmoiselta kannalta, kuin se esiintyy niille, jotka tutkivat luonnon omaa muistia, »âkâshaan» painautuneita valokuvia kaikesta, mikä on tapahtunut.

Toinen raamatullinen kertomus esittää ihmisten pahuuden niin suureksi, ettei maa jaksanut heitä kantaa, vaan täytyi tulla vedenpaisumus, joka pyyhkäisi heidät maan päältä pois. Tämä vedenpaisumus voi monen mielestä, kun hän on vapautunut opinkappalten sokeasta uskosta, näyttää paljaalta tarulta, mutta kun hän rupeaa tutkimaan teosofiaa ja salatieteellisiä opetuksia, huomaa hän ihmeekseen, että tähänkin kertomukseen sisältyy paljon totuutta. Sekin on historiallinen esitys. Tunnustetaanhan meidän päivinämme jotakuinkin yleisesti tiedemiesten piirissä, että on ollut muita mantereita ennen tätä nykyistä ja että ne ovat hävinneet tulivuortenpurkausten ja vedenpaisumusten kautta. Mutta heti kun tutkimme teosofiaa, saamme kuulla, että ennenkuin ihmiset asuivat näillä viidellä tunnetulla mantereella, joita yhteisellä nimellä voisimme kutsua Europaksi, olivat he asuneet niin kutsutulla Atlantismantereella, johon tietysti kuului osia nykyisistä mantereista, mutta josta suurin osa on hävinnyt Atlantin meren pohjaan. Tämä mannermaa on juuri hävinnyt vedenpaisumuksen kautta. Ja teosofisilta opettajilta saamme kuulla, että tällä Atlantismantereella paha todellakin pääsi niin suureen valtaan, että vedenpaisumus tuli kuin rankaisu ihmisten ylitse — meidän ylitsemme, voimme lisätä, sillä mekin siellä Atlantiksella olimme langenneet pahaan ja itsekkyyteen.

Nyt olisi määrämme tarkemmin katsoa, kuinka tämä pahaan lankeeminen tapahtui ja minkälaiseksi historia sen johdosta muodostui. Mutta ymmärtääksemme näitä asioita täytyy meidän välttämättä pitää mielessämme kaksi tärkeätä seikkaa.

Ensimmäinen on se, että kaikissa kolmessa tähtiketjuissa, joissa elämänaalto kiersi, ennenkuin se saapui nykyiseen maaketjuumme, kehittyi elämä niin pitkälle, että syntyi ihmisenkaltaisia olentoja — ei ruumiillisesti, vaan sielullisesti. Tiedämme jo, että oma ihmiskuntamme on tulos kuuketjun eläin- ja ihmiskunnasta. Samalla tavalla ensimmäisen ja toisen ketjun hedelmänä oli mahtavia olentoja, ihmisen kaltaisia, vaikka toisissa suhteissa enemmän, toisissa vähemmän kehittyneitä kuin nykyinen ihmiskunta.

Toinen mieleenpantava seikka on se, että meidän ihmiskuntaamme, neljännen ketjun ihmiskuntaan, kuului alussa, paitsi kuuketjusta syntyisin olevat ihmissielut, myöskin ne, jotka olivat kotoisin ensimmäisestä ja

toisesta planetaketjusta. Edellisiä kutsutaan hindulaisissa pyhissä kirjoissa asuroiksi, jälkimäisiä agnishvättapitreiksi. Kaikkien näiden tuli ruumistua maan päälle kolmannen ja neljännen rodun aikana.

Pahan synty on yhteydessä asuroiden inkarnatsioonin kanssa. Tarkastakaamme siis hiukan näitä olentoja, asuroita ja agnishvättapitrejä.

Asurat olivat ensimmäisen manvantaran »ihmisiä». Jos muistatte, mitä viime esitelmässä puhuttiin tästä ensimmäisestä planetaketjusta, tiedätte, että sen alin planeta oli ajatuksen- eli älytasolla. Tämä on huomattava kohta, sillä mitä se merkitsee? Se merkitsee, että koko siinä kehityksessä ei voinut olla mitään kärsimystä tunteissa, koska tiedämme, että sellainen kärsimys ei nouse astralitasoa ylemmäksi. Siellä kehittyi olentoja, jotka muodostuivat ihmisiksi siinä merkityksessä, että olivat ajattelevia, järjestellisiä, itsenäisiä minuuksia, samoin kuin ihminen nyt on ajatteleva ja järjestellinen olento mentalitasolla. Mutta asurat olivat kehittyneet ihmisiksi tuntematta kärsimyksiä.

Tässä on nyt se problemi, jota moni meistä miettii: miksi on paha ja kärsimys olemassa, emmekö olisi voineet kehittyä ihmisiksi ilman pahaa? Vastaus kuuluu: voimme! Voimme kehittyä ihmisiksi siinä suhteessa, että meistä tulee ajattelevia, itsenäisiä olentoja, mutta kun emme ole kärsineet, on kehityksemme puutteellinen. Me olemme itse asiassa »ihmisiä» ainoastaan puoleksi. Mikä inhimillinen olemuspuoli näet ei voi kehittyä ilman kärsimystä? Eräs luonnossa ja elämässä välttämätön ominaisuus, eräs ominaisuus, jota ilman ihminen tosiaan ei ole ihminen. Se on myötätunto, toisen kärsimyksen tunteminen, tahto auttaa — tämä ei voi kehittyä, jollemme saa kärsiä.

Sen näemme pienoiskuvassa jokapäiväisessä elämässä. Ihminen, joka on vain »personallinen» olento, jossa ei ole mitään korkeampaa herännyt ja joka aina on elänyt onnellisissa oloissa, hän on vailla rakkautta ja sääliä, hän ei välitä muitten kärsimyksistä, vaan pakenee niitä ja tahtoo elää erillään omassa onnessaan. Kärsimys yksin opettaa ihmiselle myötätuntoa ja rakkautta. Sentähden on välttämätöntä, että ne olennot, joiden tarkoitus on kehittyä todellisiksi ihmisiksi, oppivat kärsimään ja rakastamaan ja säälimään, sillä muuten he eivät voisi auttaa evolutionsia eteenpäin maailmassa, tehdä jumalan valtakunnan työtä. Täydellinen ihmisyyys on järjen ja rakkauden, tiedon ja tunnon sopusointu. Mutta myötätunto, auttamishalu ja avunannon kyky kehittyi ihmisessä ainoastaan silloin, kun hän näkee eron hyvän ja pahan välillä, kun hän on itse kärsinyt ja ymmärtää toistenkin kärsimyksiä, ymmärtää, että toisten pitäisi viisastua, pitäisi saada apua, pitäisi kehittyä niinkuin hänkin.

Tätä suurta läksyä eivät asurat vielä olleet oppineet. He olivat liian likellä jumalallista järkeä ja samalla liian kaukana sen heikoimmista aineellisista ilmennyksistä. Heidän nimensäkin viittaa siihen. Sana asura on usein käännetty »ei-jumala, paha henki», koska »sura» on »jumala». Se voidaan kääntää toisinkin, jolloin se johdetaan sanasta *asu*, »jumalallinen henkäys». Asurat ovat siis »jumalan henkäyksestä» syntyneitä olentoja, mikä sopiikin heistä sanottavaksi, koska he ovat kehittyneet niin paljon korkeammilla tasoilla kuin fyysillisellä. Mutta toinen nimi »paha henki» on myös paikallaan, kuten kohta näemme, sillä nämä ensimmäisellä planetaketjulla syntyneet inhimilliset minuudet istuttivat tavallaan pahan siemenen meidän ihmiskuntaamme.

Toisesta planetaketjusta kehittyi myöskin ihmisolentoja, agnishvättapitrit, mutta nämä olivat jossain määrin kokeneet pahaa ja kärsimyksiä, sillä siinä ketjussa oli alin tähti tunteiden astralisella eli himotasolla. He olivat niin muodoin oppineet paljon muuta kuin ainoastaan ajattelemaan ja järkeilemään, he olivat oppineet tuntemaan ja säälimään ja tottelemaan hengen lakia aineellisenkin elämän pyörteissä. He eivät vielä olleet ehtineet saavuttaa »täydellisyyttä» — inhimillisen kehityksen lopullista päämäärää. Voisimme verrata heitä opetuslapsiin, jotka ovat »astuneet Tielle», mutta vielä ovat kaukana mestariudesta.

Meidän maapallomme oli nyt tuleva kouluksi kaikille näille ihmissieluille. Nykyinen, neljäs planetaketju on kaikista aineellisin ja tämä merkitsee toisilla sanoilla, että kehitysmahdollisuudet ovat tässä suurimmat. Koska vielä maapallo on neljäs järjestyksessä ketjumme tähdistä ja koska parastaikaa tämän

ketjun neljäs kierros on käymässä, on »Salaisen Opin» kannalta kehityksen aineellinen huippukohta saavutettu tällä tähtipallollamme.

Täällä maan päällä tuli asuroiden oppia myötätunnon läksy, täällä tuli agnishvâttapitrien ottaa viimeiset askelensa adeptiuden tiellä, täällä ponnistelevat paraikaa kuuketjun jälkeläiset — meidän oma ihmiskuntamme —, pyrkiessään kehittymään jumalallista ihmisyyttä kohti.

Ja on tämän maan päällä astellut vieläkin korkeampia olentoja. Me aavistamme jo edeltäkäsini, että niin tärkeätä tapahtumaa, kuin näiden erinkaltaisten olentojen yhtäaikainen esiintyminen maan päällä oli, ei ole jätetty ilman johtoa ja ohjausta. Kuinka avunannon elämänlaki tässä kohden olisi jäänyt ilman edustajia? Tietenkään ei. Salaiset opit kertovat meille, että ihmissielujen kehitystä ohjaamaan ja johtamaan saapui tänne korkeita olentoja tähtiketjusta, jolla ei suorastaan ole mitään yhteyttä maaketjun kanssa. Venuksesta tulivat ne ylhäiset Mestarit ja heidän opetuslapsensa, jotka, kuten tiedämme, perustivat maan päällä sen salaisen koulun, joka ei koskaan häviä.

Näin monenlaisille olennoille kuului nyt luonnon käsky: maapallo on valmis, sen ihmiskunta odottaa, käyttäkää tilaisuutta hyväksenne ja ruumistukaa.

Miljoonia vuosia olivat jo kuuketjun vähimmin kehittyneet ihmissielut asustaneet maan päällä. Nyt oli tullut aika edistyneidenkin ruumistua. Ja paitsi heille, jotka älyllisesti vielä olivat lapsia, tarjoutui nyt kehitystilaisuus noille älyllisille jättiläisillekin, asuroille: lapsia hoitaessaan voisivat he itse oppia rakastamaan! Eikä siinä kyllin: toisen tähtiketjun ihanille valonpojille tarjoutui tilaisuus nuorempia ihmisveljiä auttamaan, herättämään heissä neron ja rakkauden tulta ja samalla itse lopullisesti kehittymään. Ja neljänneksi tarjoutui vielä tilaisuus toisen maailman sääliä uhkuville viisauden pojille saapua tänne opastamaan ja ohjaamaan!

Luonto oli siis käskenyt, sana kuulunut: »toinen luominen» on tapahtuva; manasaputrain, ihmisten poikain, on inkarneerautuminen!

Kuinka nyt kävi?

Kaikissa salaisissa kirjoituksissa kerrotaan — Ilmestyskirjassakin siihen viitataan — että suuret joukot tottelivat ja käyttivät tilaisuutta hyväkseen, mutta yksi osa käsketyistä — kolmas osa »taivaan tähdistä» eli enkeleistä — *ei totellut*.

Kuuketjun ihmiset tietysti tottelivat. Ja »enkeleistä» tottelivat agnishvâttapitrit, jotka olivat kotoisin toiselta planetaketjulta. Samaten tottelivat Venus-keketjun olennot, jotka joko opetuslapsina tulivat ottamaan viimeisiä vihkimyksiä tai korkeina mestareina tulivat ohjaamaan nuoren ihmiskunnan evolutsionia.

Mutta — yksi ryhmä oli, joka ei totellut, asurat, ensimmäisen planetaketjun inhimilliset olennot. He olivat eläneet ainoastaan mentalitasolla ja nähneet sen tason ihanuuksia, tunteneet vain kaikkea, mikä oli ylevää, ihanata ja kaunista, mutta eivät tienneet mitään rumuudesta ja kärsimyksestä. He katselivat alas fyysilliseen maailmaan ja näkivät ne apinain ja eläinten kaltaiset ruumiit, joita heidän piti tulla jalostuttamaan, he katselivat omaa ihanata olemustaan ja kauhistuivat. »Me emme ota tuollaisia asumuksia», he sanoivat. Heillä ei ollut myötätuntoa. Oikein on sanottu, että enkelit olivat ylpeitä ja ylpeydestä lankesivat. Heidän mielestään oli ihmismuoto liaksi ruma: »me emme tahdo tulla sitä likellekään». Ja sentähden että he olivat itsenäisiä, ajattelevia olentoja, saattoivat he vastustaa omaa velvollisuuttaan, saattoivat valita. Ei kuitenkaan ikuisiksi ajoiksi, sillä ei kukaan voi ikuisesti vastustaa Elämän lakia. Mutta joksikin ajaksi voi järkensä nojalla vapaa ja ajatteleva olento viivyttaa jumalallisen tahdon tapahtumista ja lykätä velvollisuutensa tuonemmaksi.

Kun asurat kieltäytyivät olemasta tekemisissä epämiellyttävien ihmisolentojen kanssa, ei heistä ollut sitä apua, mitä olisi voinut ja pitänyt olla. Heitä oli suuri joukko, eikä nyt ollut ilman heitä tarpeeksi paljon

sellaisia sieluja, jotka syntyen ihmiskuntaan olisivat voineet jalostuttaa sen fyysillistä ulkomuotoa. Toisella puolen oli sangen kehittymättömiä lapsisieluja ja toisella puolen enemmän tai vähemmän kehittyneitä adeptsieluja, jotka eivät voineet fyysisesti jalostuttaa ihmiskuntaa eivätkä liioin opettaa niitä, jotka olivat melkein eläimen kannalla.

Tästä oli silloin seurauksena, että ne ihmismonadit, jotka olivat kotoisin kuuketjusta, s. o. meidän ihmiskuntamme, oli fyysisellä tasolla tavallaan jätetty oman onnensa nojaan. Venus-ketjusta tulleet mestarit y. m. kyllä ruumistuivat ja agnishvättapitrit lahjottivat, kuten sanotaan, korkeamman järjen kipinän nuorelle ihmiskunnallemme, kiihottivat toimintaan inhimillisen monadin manas-puolta, mutta he saattoivat jalostuttaa fyysisesti ainoastaan omaa sukuaan. Muut ihmiset jäivät ikäänkuin yksin näiden kaunisten, jumalan kaltaisten olentojen ja eläinten välille. Ja mikä silloin tapahtui? Tapahtui se, joka tapahtuu usein vielä tänä päivänä samankaltaisen tilaisuuden sattuessa. Me olemme — useimmat meistä — vielä niin alhaisella kehitysasteella ja niin kaukana jumalallisuudesta, että jos etemme astuu korkea jumalallinen olento ja esim. tavallinen kotieläin, niin tunnemme enemmän yhteyttä eläimen kanssa ja viihdymme paremmin sen parissa. Tuo jumalallinen olento katsoo meitä niin ankarasti, hän katsoo aivan lävitsemme. Eläimellä on paljon enemmän tunteita mielestämme ja lyhyemmät ajatukset, sitä me ymmärrämme. Kun vielä tänä päivänä näin ajattelemme, eikö ollut luonnollista, että sama käsitys vuosimiljonnia sitten astui esiin kaikessa vilpittömyydessään? Ihmiset näkivät silloin edessään jumalallisen kauniita olentoja ja tottelivat heitä, mikäli saattoivat, sillä he pelkäsivät ja rakastivat heitä, tunsivat heihin vaistomaista vetäymystä; mutta eläimet olivat heitä likempänä, ne olivat tutunomaisempia ja kodikkaampia heidän mielestään.

Ja tällä luonnollisella kiintymyksellä eläinkuntaan oli luonnolliset seurauksensa.

Ihmiset olivat silloin kaksisukuisia hermafrodiitteja, mutta eläinkunta oli oman kehityksensä lakia noudattaen jakautunut kahteen sukupuoleen. Nyt ihmiset katselivat eläimiä, kuinka ne menivät yhteen ja synnyttivät sikiöitä, ja se vaikutti vetovoiman tapaisesti, niin että ihmisissä syntyi halu tehdä samoin. Heidän omat himonsa heräsivät uudelleen ja he tahtoivat jälleen nauttia sukupuolielämästä ja sen tuottamista sensatsioneista.⁴⁾ He rupesivat yhtymään, ja vähimmin kehittyneet heistä sekottuivat eläimiin. Silloin ihmisissäkin kehittyi sukupuolierotus. Muutamissa hermafrodiiteissa kehittyi enemmän miehellinen sukupuoli, toisissa taas kehittyi naisellinen. Vihdoin ihmisetkin olivat jakautuneet kahteen sukupuoleen.

Ihmisten ja eläinten yhtymisestä syntyi kaikenmoisia kummallisia olentoja, epäsikiöitä, sellaisia, jotka eivät suorastaan olleet eläimiä, mutta eivät ihmisiäkään; ne eivät olleet järjellä varustetut eivätkä osanneet puhua, vaikka muuten kieli samoihin aikoihin alkoi syntyä. Noista epäsikiöistä polveutuvat ne, joita me kutsumme apinoiksi. Tässä meillä on »puuttuva rengas», jota tiedemiehet etsivät, mutta tästä puuttuvasta renkaasta ei ole kehittynyt ihminen, vaan apina. Ja onhan tältäkin kannalta ymmärrettävä, että apinat ovat korkeimpia eläinten joukossa ja että niihin ruumistuu verrattain edistyneitä eläinsieluja.

Lemurian manner sai nähdä tuon eriskummaisen suurenmoisen näytelmän: *ihmiskunnan lankeemisen*, joka tosiaan välittömästi seurasi »enkelein lankeemista». Ihmiskunta, jonka ehkei olisi tarvinnut jakautua kahteen sukupuoleen, lankesi fysiologiseen sikiämiseen. Tietysti tätä esi-isäimme eli toisin sanoen omaa lankeemustamme ei ole katsottava minkäänlaiseksi tahalliseksi synniksi tai »tottelemattomuudeksi», jommoiseksi Aatamin ja Eevan syntiä lankeemusta tavallisesti kuvataan. Tämä kolmannen rodun lankeemus oli sisällinen eli sielullinen välttämättömyys. Sukupuolijaon aiheuttamat kärsimykset ja kokemukset, jotka yhä vielä jatkuvat, ovat nähtävästi tarpeellista koulua ihmissieluille, jotka siten oppivat rakkauden ja kieltämyksen loppumatonta läksyä.

Kenties olisi voinut olla toisin. Jos asurat olisivat totelleet, olisi ihmiskunta ainakin pelastunut siitä eläimellisyyden ja aistillisuuden alennustilasta, johon se nyt on vajonnut — kâma, himo, olisi löytänyt enemmän inhimillisiä ilmaisumuotoja. Kuitenkaan emme me saa syyttää asuroita. Meidät oli vain jätetty

⁴⁾ Muistakaamme, että ihmiskuntamme oli kuuketjussa ollut eläinkuntana.

yksin, kulkemaan omin voimin. Ja meidän voimamme pettivät. Heidän syntinsä kohtasi heitä itseään.

Sillä kuinka kävi asurain? Atlantiksella heidän täytyi ruumistua, ja kun he tulivat näin myöhään, kun ihmiskunta oli ehtinyt vajota näin syvään eläimellisyyteen, oli heidän surunsa ja häpeänsä monin verroin suurempi. Kuvannollisesti kerrotaan, että kyneleet valuivat heidän silmistään ja he huokasivat: »me emme ole käyttäneet tilaisuutta hyväksemme, kas, kuinka ihmiset ovat saastuttaneet meidän asuntomme». Suuret joukot asuroita inkarneerautui Atlantiksella ja silloin heidän kehityksensä kärsimyksissä ja siitä seuraavassa tiedossa täytyi tapahtua nopeasti, paljon nopeammin kuin jos olisivat aikaisemmin tulleet. Tämä merkitsee, että heidän voidakseen paljon kärsiä, täytyi tehdä paljon paha. Noiden jumalallisten olentojen oli ikäänkuin pakko mennä suoraa päätä »mustaan magiaan», niin suureen pahuuteen kuin mahdollista. Sentähden esitettiin Atlantiksella tuo ihmeellinen näytelmä, tuo suuri »sota valkoisten ja mustien välillä», josta puhutaan kansaintaruissa ja salaisissa kirjoituksissa.

Jatkamme siitä ensi kerralla.

IV.

Vedenpaisumus.

Arvoisat ja rakkaat kuulijani!

Se joka lähemmin tutustuu teosofisiin oppeihin, kuulee pian puhuttavan vanhoista sivistyksistä, kuulee kerrottavan, että nykyinen länsimainen, europalais-amerikkalainen sivistyksemme ei suinkaan ole ainoa sivistys, vaan mainitsemattakaan sellaisia vanhoja kulttuureja kuin esim. Egyptin, Intian ja Kiinan, joista tieteellisissäkin kirjoissa puhutaan, tietää teosofia vielä kertoa Atlantis-mannermaan sivistyksestä, joka on ollut paljon suurempi ja mahtavampi kuin tämä nykyinen kulttuurimme. Kuullessaan tämän ensi kerran jokainen ajatteleva ihminen hämmästyä ja kysyy itseltään: »kuinka se on mahdollista, että ihmiskunnalla on voinut olla suurempi ja korkeampi sekä aineellinen että henkinen kulttuuri kuin sillä nyt on? Eikö kehitys tapahdukaan maailmassa?» Näin me teosofeinakin ihmettelimme, kunnes saamme selviksi ne tosiasiat, joista viime kerralla puhuttiin, nim. että ne inhimilliset sielut, jotka olivat mukana luomassa atlantilaista kulttuuria, olivat osaksi toisia kuin me.

Ne ihmisielut, jotka nyt nauttivat tästä europalaisesta sivistyksestä, ovat enimmäkseen »varsinaisia ihmisiä», meidän ihmiskuntaamme kuuluvia olentoja, mutta ne taas, jotka Atlantiksella muodostivat ihmiskunnan, olivat ainoastaan osaksi samoja inhimillisiä sieluja kuin me. Suurin osa heistä oli niitä asuroita, joista puhutaan vanhoissa intialaisissa kirjoissa, niitä jumalan poikia, joista ohimennen mainitaan vanhassa testamentissa, niitä langenneita enkeleitä, joista viimein laajasti kerroimme. Me ymmärrämme mitä kaikkea niistä kerrotaan, kun pidämme mielessämme, että he olivat kehittyneet inhimillisiksi, ajatteleviksi olennoiksi ilman kärsimyksiä, siis sillä tavalla kuin me usein tahtoisimme voida kehittyä. Heidän historiastaan näemme, kuinka välttämätön kärsimys on. Ilman kärsimystä voimme tulla nerollisiksi, älykkäiksi olennoiksi, mutta meiltä puuttuu se ominaisuus, joka muodostaa aivan toisen puolen ihmisestä, nim. tunne, veljesrakkaus ja muut rakkauden ilmenemismuodot. Että Atlantiksen kulttuuri oli niin paljon korkeampi ja rikkaampi kuin nykyinen, oli siis suureksi osaksi asurain ansio. Useimmat heistä ovat nyt jo kehittyneet niin pitkälle, etteivät enää ota osaa ihmiskunnan evolutionsiin.

Tarkotuksemme tänään ei ole syventyä atlantilaisten rotujen historiaan. Tahdomme ainoastaan luoda yleissilmäyksen atlantilaiseen kulttuuriin ja erityisesti kiinnittää huomiomme siihen kohtaan, joka on mieltäkiinnittävin Atlantiksen historiassa, nim. valkoisen ja mustan magian väliseen taisteluun. Musta magia nousi Atlantiksen mantereella huippuunsa, ja me saamme tuon sivistyksen historiasta nähdä, mitä musta magia on, millä tavalla se syntyy ja kehittyy ja mitä se saa aikaan, ja samalla saamme nähdä, mitä valkoinen magia on. Atlantiksen ensimmäiset alarodut olivat sangen onnelliset, sillä vaikka niihin syntyi vähimmän kehittyneitä asuroita, oli rotuja johtamassa kehittyneemmät olennot, nim. sekä Venus-ketjusta tulleet korkeat opettajat että myöskin agnishvättapitrit-nimiset olennot, jotka kuten tiedämme olivat syntyisin toisesta planetaketjusta. Ensimmäinen ja toinen rotu ei voinut luoda itselleen sivistystä tai järjestettyä valtiomuotoa, mutta ihmiset elivät onnellisina, sillä kaikki tottelivat viisaita adeptijohtajia. Se oli ihana lapsuuden aika.

Se rotu, joka oikeastaan on luonut atlantilaisen historian, on kolmas, toltekkilainen, alarotu. Se oli voimakas ja mahtava rotu ja sai vähitellen haltuunsa koko Atlantiksen mannermaan, joka käsitti nykyisen Atlantin valtameren ja Afrikan ja ulottui korkealle pohjoiseenkin. Atlantis oli suunnattoman suuri mannermaa. Toltekkilainen rotu kukisti alamaiseksi kaikki muut rodut, mitä mantereella oli — ja niitä oli m. m. paljon lemuralaisia jäännöksiä —, se hallitsi niitä kaikkia ja sai kehityksen nousemaan kulttuurin huipulle.

Tämä rotu oli kaunista rotua. Ihmiset olivat melkein kahdenverroin kookkaammat kuin meikäläiset ja heidän ruumiinsa olivat monessa suhteessa kestävämmät kuin meidän. Kun niitä haavotettiin, paranivat ne hyvin pian, ja heidän hermostonsa ei ollut läheskään niin herkkä kuin meidän nyt on, vaan he saattoivat kärsiä ja kestää sellaisia tuskia, että viidennen rodun ihmiset kuolisivat niihin. Sellaiset nykyään elävät ihmiset, jotka polveutuvat näistä toltekkilaisista alaroduista, kuten eräät azteekkien jälkeläiset Amerikassa (muutamat intiaaniheimot) ovat niin vahvahermoisia, että saattavat kestää paljon kovempia tuskia kuin eurooppalainen valkoinen mies. Muuten jo lemuralaisen rodun aikana ihmiskunta alkoi tulla nykyisen näköiseksi, ja atlantilaiset ihmiset, sanotaan, olivat kasvopuurteiltään melkein sen näköisiä kuin vanhat kreikkalaiset.

Toltekkilainen rotu oli alussa sangen onnellinen ja loi suuren, ihanan, henkisen sivistyksen Mestarein ja Vihittyjen johdon alla. Älykkäät ja nerolliset asurat olivat tottelevaisia, oppivaisia ja alistuvia. Alussa oli monta pientä kuningaskuntaa pitkin mannermaata, mutta vähitellen ne yhdistettiin suureksi valtioksi, jonka etunenässä seisoivat korkea, Venusketjusta tullut Vihitty. Hän ohjasi hallitsijana ja pappina koko suurta valtakuntaa ja sen sivistystä viisaasti ja voimakkaasti, ja niin kauan kuin häntä toteltiin, vallitsi kaikkialla täydellinen onni. Toltekkilainen valtio oli hyvin järjestetyn monarkian mallikuva. Ihmiset olivat silloin niin vähän kehittyneitä, että heille oli paras saada totella viisaampia. Asurakin tottelivat korkeampia johtajia ja palvelivat heidän alakuninkainaan, ministereinään ja virkamiehinään. Valta ja korkea asema ei merkinnyt silloin mitään se nyt merkitsee, nim. suurempaa tilaisuutta nauttimaan elämän mukavuuksia, vaan se merkitsi suurempaa edesvastausta ja enempiä töitä. Kultaisena atlantilaisena sivistysaikana, jota kesti noin parisataatuhatta vuotta, oli onni ja hyvä toimeentulo yleinen, sillä ylemmillä yhteiskunta-asteilla oli ainoastaan semmoisia ihmisiä, jotka suuremmalla kyvyllä ja edesvastaalla ja suuremmalla huolella tekivät töitä ja toimivat alamaisten parhaaksi. Kuvaava esimerkki siitä on, että jos jossakin maakunnassa kansa syytettiin tai toisesta valittiin kuninkaalle, etteivät olleet onnellisia, että puuttui ruokaa tai muuta, niin ei suinkaan kansaa syytettyä kapinomisesta ja tyytymättömyydestä, vaan kuvernööri heti erotettiin virastaan. Hän oli toimeensa kelpaamaton, koska hän ei saanut kansaa onnelliseksi. Hallitus oli semmoinen, että se ennen kaikkea valvoi kansan etua. Kuten heikompi ihminen oli, sitä enemmän hänestä pidettiin huolta, kuten alemmassa asemassa hän oli, sitä vähemmän oli hänellä töitä. Jos sattui tulemaan nälänhätä, niin kuka siitä kärsi? Ei kansa suinkaan vaan ylemmät luokat ja kaikista ensimmäisenä »valkoinen keisari», joka silloin eli vähemmällä ruualla tai oli ilman, joten kaikki näkivät, että hänen rakkautensa kansaan oli todellista. Ei kukaan tavottanut valtaa itsekkästä syytä, sillä valta merkitsi ainoastaan suurempaa velvollisuutta kasvattaa itseään ja luoda onnea ympärilleen.

Jos meillä vielä tänä päivänä olisi sellaisia johtajia, joille kansa olisi samaa kuin he itse, heidän todellinen parempi itsensä, jos viranomaiset, papit ja kaikki »ylhäiset» olisivat sellaisia, että kuten korkeammalle he nousisivat, sitä täydellisemmin he palvelisivat, silloin saisimme elää rauhassa ja tyytyväisyydessä eikä meidän tarvitsisi valittaa olojen kurjuutta ja hallituksen epäkohtia. Mutta meillä ei ole enää sellaisia opettajia ja hallitsijoita, he ovat vetäytyneet pois, osaksi sentähden että heidän oma kehityksensä niin vaati, osaksi sentähden että ihmiskunnan piti oppia käymään omin jaloin. Ihmiskunnan tulee nyt oppia antamaan viisauden hallita, sillä me emme tule toimeen ilman johdatusta, mutta johtajana on oleva viisaus, joka ei katso itseään; *sen* tulee hallita eikä itsekkyyden, tyhmyyden tai vallanhimon. Tämä on ihmiskunnan suuri läksy, joka kaikkein täytyy oppia. Jokaisen ihmisen täytyy oppia, että *yksi* on hallitsija, jota on ehdottomasti totteleminen, ja se on epäitsekkäs viisaus. Meidän täytyy ymmärtää, että valta on itsessään kauheata, että se on hirvein kirous sille, joka ei osaa sitä käyttää. Kuinka monet ihmiset ja puolueet ajattelevatkaan: »jos minä pääsen valtaan, kyllä silloin osaan tehdä ihmiset onnellisiksi. Minun täytyy päästä rikkaaksi ja mahtavaksi.» Tämä ihanne on mustan magian ihanne, mutta valkoisen magian, ihmiskunnan onnen ihanne on ainoastaan se, että jokainen ihminen oppisi sydämessään nöyräksi, rakastavaksi ja epäitsekkääksi. Kun hän oppii luomaan onnea ympärilleen, silloin hän totisesti saa valtaa jumalalta, mutta silloin hän osaa sitä käyttää. Kauan kuitenkin kestää, ennenkuin ihmiskunta tämän läksyn on oppinut.

Toltekkilainen valtio oli kuin suuri perhe, jossa pidetään enimmänsä huolta pienimmistä. Ei perheen isä ensinnä ajattele itseään, vaan pienokaisiaan, sitten äitiä ja viimeiseksi itseään.

Toltekkilaisessa valtiossa oli kasvatus yleinen. Ei kukaan jäänyt kasvatusta vaille; kaikki saivat yhteisen pohjasivistyksen ja senjälkeen kukin oppi jotain ammattia. Erityisesti pantiin huolta maanviljelykseen ja kaikkeen sellaiseen työhön, joka oli ihmiskunnalle suoranaisesti hyödyksi. Aineellinen kulttuuri oli korkealla ja aineellisesta toimeentulosta pidettiin hyvää huolta. Suuria kaupunkeja rakennettiin. Kemiaa tutkittiin ahkerasti ja kulkuneuvoina käytettiin ilmalaivoja sekä rauhan aikana että sodissa. Oli keksitty erityinen luonnon voima, joka kuljetti ohjattavia ilmalaivoja. Uskontoon kuului kauniita ja suurenmoisia jumalanpalvelusmenoja, ja suurissa temppeleissä palveltiin auringon jumalaa eli Logosta, jota tavallisesti edusti vertauskuvana loistava kultapallo. Uskonnessa on aina käytetty ulkonaisia kuvia, ja järjen puolesta vielä lapsen kannalla olevia ihmissieluja täytyi vertauskuvien avulla opettaa tuntemaan itsessään palvelevia ja ihailevia tunteita elämän antajaa kohtaan. Uskonnolliset menot olivat suurenmoisia, mutta samalla vakavan ja arvokkaan yksinkertaisia, puhtaita ja yleviä. Ihmisessä liikkui ainoastaan korkeita ja pyhiä tunteita, kun hän astui temppeliin.

Kaupungeistaan sijaitsi mahtavin vähän päiväntasaajan pohjoispuolella, keskellä nykyistä Atlantin merta, — »kultaisten porttien kaupunki». Se oli mahtava ja rikas ja erinomaisen hyvästi rakennettu komeine asuntoineen ja muhkeine vesijohtoineen. Sen ihmeellisin rakennus oli korkea kultainen temppeli, jossa adeptihallitsija asui ja jonka yhteydessä oli marmorisali, »kaikkein pyhin.» Sinne tuli ainoastaan opetuslapsia opetusta saamaan ja sen alla oli vihkimysluola, missä vihittiin adepteja. Tämä kaupunki ja sen kultainen temppeli oli monta sataatuhatta vuotta valkoisen veljeskunnan keskustana fyysillisellä tasolla. Se oli silloisen maailman pyhin paikka, jonne ainoastaan valitut pääsivät, mutta kaikkein tiedossa oli noina kultaisina aikoina Mestarien suojeleman ja julistaman opin ja viisauden pesäpaikka. Tänä päivänä elää muutamissa uskonnoissa aivan kuin muisto kaukaisilta ajoilta: ihmisten tapa vaeltaa pyhiin paikkoihin, jotka heidän uskonsa mukaan ovat täynnä sielua puhdistavia ja mieltä nostattavia vaikutuksia.

Ensimmäisillä atlantilaisilla roduilla oli vielä astralinen näkö johonkin määrin käytettävänä, ja sen johdosta salainen veljeskunta asetti opetuslapsiksi pyrkijöille toisenlaisia ehtoja kuin nyt; vaadittiin ainoastaan, että pyrkijän piti itsessään kehittää näitä astralisia aisteja ja psyykkisiä ominaisuuksia. Tiedämme, että nykyään on ehtona, että hänen täytyy osottautua siveellisesti luotettavaksi; hänen tulee olla siksi moraalisesti itsenäinen ja puhdas, ettei koettelemukset ja viettelykset voi häntä horjuuttaa. Nyt olisi mahdotonta säilyttää sitä ehtoa, joka oli voimassa Atlantiksen aikoina, nyt kehittyvät psyykkiset kyvyt ja voimat säännönmukaisesti myöhemmin, vasta silloin kun ihminen on käynyt yhden tai parin vihkimyksen läpi.

Mutta kun Atlantiksella oli vihkimyksen vaatimuksena ainoastaan että pyrkijä saattoi käyttää psyykkisiä voimia, niin tulvaili sinne paljon opetuslapsia. Varsinkin älykkäät ja tahdonvoimaiset asurat tulvailivat joukolla pyhään temppeliin, kävivät läpi ensimmäisen vihkimyksen ja saivat haltuunsa monta salaista astralista voimaa. Muilla (kuuketjun) ihmisillä oli kyllä astralinen aisti hereillä, mutta heiltä puuttui järkeä sitä hallitukseen, he eivät olleet, niinkuin me sanoisimme, astralisesti itsetajuisia. Useimmat asurat tulivat sitä vastoin astralisesti itsetietoisiksi korkeiden adeptiopettajien johdolla ja se oli heille luonnollinen kehitys. Jos he olisivat edistyneet, niinkuin heidän olisi pitänyt ja niinkuin he olisivat voineet ulkonaisten ehtojen puolesta, olisivat he pian itse kehittyneet adepteiksi ja Mestareiksi. Mutta niin ei tapahtunut. He eivät osanneet — ja miksi eivät? Juuri sentähden että heissä ei ollut kasvanut rakkaus, vaan ainoastaan järki. Tämän johdosta eräs valtava viettelys, eräs voimakas himo oli heitä lähellä, niinkuin se on lähellä kaikkia, jotka ovat nerollisia, mutta eivät säälliviä ja myötätuntoisia. Se on ylpeys.

Asurat, jotka ympäri suurta valtakuntaa olivat alakuninkaina ja virkamiehinä, alkoivat itsekukin ajatella: »miksikä minun pitäisi totella ylempääni, keisaria? Enkö itse voisi olla hallitsija?» Näin rupesi yksi toisensa jälkeen ajattelemaan, ja me emme voi sitä ihmetellä; se oli heidän kannaltaan luonnollista. Mutta se oli ensimmäinen askel alaspäin. Niistä ajatuksista avautui portti mustalle magialle. Se oli viettelys ja he tottelivat sen ääntä. Ja mikä oli toinen askel? He alkoivat ajatella: »minun täytyy saada luottamusta kansassa ja valtaa sen yli, niin että se katsoo minuun hallitsijana eikä vain pidä minua korkeimman keisarin välikätenä ja

edustajana.»

Ja nyt he rupesivat käyttämään astralisia voimiaan kansan sokaisemiseksi. Taikatemppuilijain tavoin he panivat toimeen yliluonnollisia, salaperäisiä ilmiöitä herättääkseen kansassa pelkoa ja esiintyäkseen jonkunlaisina korkeampina olentoina. He saavuttivat täten hypnotisen vallan kansan yli. Pian he kuitenkin ymmärsivät, ettei heillä ollut todellista valtaa, niin kauan kuin kansa kunnioitti keisaria ja piti kultaisten porttien kaupunkia pyhänä.

Silloin asurat liittyivät yhteen ja sanoivat: »meidän täytyy rakentaa toinen kaupunki, saada toinen vihkimyspaikka, toinen uskonto, ja siten valta häviää noiden korkeampien käsistä.» Ja he alkoivat toteuttaa tätä aiettansa. He kutsuivat avukseen mahtavia, voimakkaita luonnonhenkiä ja haltioita, joita on astralitasolla ja joita jokainen salatieteellinen opetuslapsi oppii hallitsemaan. Kun kansa oli koolla temppeleissä viettämässä uskonnollisia menojaan, näyttäytyi äkkiä tämmöinen haltia ja puhui kansalle ja kehotti osottamaan kuuliaisuutta hallitsijoille, nim. asuroille. Kansa tuli aivan sokaistuksi, kun esiintyi yliluonnollinen olento, »jumala»; kaikki laskeutuivat polvilleen ja kuuntelivat hartaasti, aavistamatta, että »jumala» olikin mustan magian hallitsema elementali.

Mutta hyvityksettä ja palkatta ei astralinen olento alistu palvelemaan mustaa maagikkoa. Ja on merkillistä, että astralinen elementali haluaa fyysillistä elämää, jota häneltä puuttuu. Ei ole olemassa fyysillistä muotoa, johon hän voisi ruumistua, mutta hän tyytyy, kun saa yllensä hetkeksi fyysillisen verhon, ja tuntee vielä suurempaa nautintoa lämpimän veren hajusta. Pakosta täytyi asurain temppeleissään ruveta tappamaan eläimiä, tyydyttääkseen elementali-jumalia veren synnyttämällä astralisilla värähtelyillä. Ensin tapettiin eläimiä, mutta lopulta alettiin uhrata ihmisiäkin. Tästä on johtunut verinen uhripalvelus, jota vanhoissa uskonnoissa käytettiin. Vielä tänä päivänä voi tavata Intiassa kokonaisia kyläkuntia, joissa palvellaan elementaleja. Heillä on noitia, jotka ovat tietoisia astralitasolla ja voivat saada astralisen olennon ilmestymään. Se vaatii palkkaa uhrien muodossa, mutta on taas heille apuna, kun he ovat sodassa muiden kyläkuntien kanssa. Siten tapahtuu Intiassa, että yhtenä yönä kaikki talot jossakin kylässä syttyvät palamaan. Mitään »luonnollista» syytä paloon ei keksitä, mutta kylä on ollut pahoissa väleissä jonkun toisen kylän kanssa, jonka papit ovat harjottaneet mustaa magiaa ja astralisesti sytyttäneet tulipalon.

Tämmöistä mustaa magiaa harjottivat asurat suuressa määrin temppeleissään. Ja kun kerran oli ruvettu uhraamaan ja verta vuodattamaan, kehittyi julmuuden tunne sekä katsojissa että toimeenpanijoissa, niin että vähitellen mentiin hyvinkin pitkälle julmuudessa ja siveettömyydessä. Julmuus ja sukupuolihimo ovat läheisessä yhteydessä keskenään, sen ovat huomanneet lääkärit, jotka ovat sukupuoliasiaa tutkineet meidän päivinämme. Kun joku antaa sukupuolihimolle valtaa, kehittyä hänessä asteettain julmuuskin. Samaten kävi Atlantiksella. Julmuuden ohessa kehittyi sukupuoli-irstaus, ja molemmat kehittyivät huippuunsa. Tänä päivänä emme osaisi alentua semmoisiin kauhuntekoihin kuin silloiset ihmiset.

Asurain täytyi yhä lisätä valtaansa. Kun ihmisessä on syttynyt vallanhimo, ei hän voi olla kenenkään ystävä. Asurain täytyi keksiä keinoja suojellakseen itseään ja varjellakseen valtaansa. Yhdessä kehittymättömien rotujen naisten kanssa ja mustanmaagillisten loitsukeinojen avulla loivat he eräänlaisia ihmisen-, mutta ehkä vielä enemmän eläintenkaltaisia olentoja, jotka olivat heille sokeasti uskollisia ja erinomaisesti sopivat vartijoiksi. Näiden hirviöiden elämäntehtävä oli koneellisen uskollisesti palvella isäntäänsä. Kun isäntä nukkui, niin he valvoivat ja ilmottivat heti isännälleen, milloin vaara uhkasi tai jotain outoa oli tulossa. Asurat eivät olisi voineet kehenkään muuhun alamaisistaan luottaa. On näet huomattava, että kun johtajat alkoivat käyttää mustaa magiaa hyväkseen, niin monet rahvaastakin kehittivät itsessään näitä kaikkein alimpia ja hirveimpiä voimia. Niistä ajoista lähtien on sentähden kaikkien kansojen keskuudessa harjotettu noituutta ja yhä vieläkin harjotetaan. Mutta se noituus, mitä esim. kalevalaisina aikoina meillä viljeltiin, oli verrattain viatonta, se oli vain jälkikaikua atlantiidien mustasta magiasta.

Ylpeinä yhä enenevästä vallastaan päättivät Atlantiksen mustat johtajat ottaa viimeisen ratkaisevan askeleen ja anastaa haltuunsa valkoisen veljeskunnan kaupungin saadakseen siten hallita koko maata.

Suurine sotajoukkoineen he rupesivat ryntäämään pohjoiseen päin valkoista kaupunkia kohti, vallottaen ja voittaen, eivätkä mitkään esteet kyenneet vastustamaan heidän etenemistään. Oli aivan kuin luonto olisi suonut heidän tehdä sen pahan, minkä tahtoivat.

Mutta kuinka oli mahdollista, että »valkoisilla» oli niin vähän valtaa? Pohjoisessa oli kyllä sellaisia heimoja, jotka kuuliaisina tottelivat korkeinta keisaria, jos tämä olisi tahtonut käyttää valtaansa, mutta hän peräytyi, sentähden että oli tullut aika valmistaa uutta rotua, viidettä aarialaista rotua. Uutta rotua ruvetaan näet valmistamaan jo melkein edellisen rodun keskipaikoilla.

Kun nyt piti ruveta viidettä rotua valmistamaan, niin tämän johtaja, Manu, veti kaikki soveliaat sielut luoksensa »pyhään maahan», josta olemme ennen puhuneet ja joka siihen aikaan oli yhteydessä muun maan kanssa eikä vesien takana. Valkoiset jäivät täten heikoiksi, kun heidän kyvykkäimmät miehensä olivat poissa. Valkoinen keisari oli yksin jälellä. Mustat rynnätessään eteenpäin tulivat lopulta kultaisten porttien kaupunkiin, ajoivat valkoiset sieltä ulos, ja keisarinkin täytyi paeta.

Nyt mustat olivat saaneet haltuunsa ikävöimänsä vihkimyspaikan, mutta kun he tulivat temppeliin, olivat pilarit keskeltä poikki ja suuret verhot repeytyneet ja koko vihkimysluolan katto oli murtunut sisään. Mutta muuten kaupunki oli samanlainen. Ja nyt alkoi heidän suurimman mahtavuutensa aika. He hallitsivat koko maailmaa itsekkäisyydessään, aineellisuus nousi korkeimmilleen. Sellaista hirvittävää sortoa ja julmuutta, mitä siellä harjotettiin, ei historia tunne myöhemmiltä ajoilta.

Tätä heidän mahtavuutensa aikaa kesti noin 50,000 vuotta. Viimein tuli senkin ajan loppu. Ylhäältäpäin arveltiin, että he jo olivat saaneet kokea sitä pahaa, mitä tahtoivat. Nyt oli malja täysi, nyt heidän täytyi saada silmänsä auki. Pahuuteen vajonneet kansat oli hävitettävä sukupuuttoon. Viides juurirotu oli syntymäisillään, toisia atlantilaisia rotuja oli jo täydessä kukoistuksessa, toltekkilaisen rodun ei enää tarvinnut myrkyttää ihmiskunnan elämää.

Silloin — kertoo »Salainen Oppi» — tuli käsky pyhästä maasta, missä korkeimmat Mestarit olivat: »nyt ylös kaikki valkoiset, viimeiseen sotaan! Ja se on oleva veretön, sillä luonto on oleva hävittäjä, mutta teidän täytyy auttaa luontoa ja tehdä, mitä teille kuuluu». Ja mitä valkoisten tuli tehdä? Näin kuului käsky: »jokainen valkoinen ottakoon huolekseen yhden mustan ja lähettäköön sen mustan luo unen itsestään (siis hypnotisen horroksen). Jokainen nouskoon omassa ilmalaivassaan ylös ilmaan ja lähteköön yöllä saman mustan luokse, anastakoon hänen ilmalaivansa, ettei hän pääse pakenemaan ja antakoon omaa vertansa hirviölle, joka häntä vartioi, ettei se isäntäänsä herättäisi. Menköön sitten ja sitokoon mustan isännän, nouskoon laivaansa ja lähteköön pois ja antakoon meren tehdä työtänsä.»

Tällainen käsky oli tullut kaikille valkoisille: sinä ja sinä määrättyinä yönä täytyi kaiken tapahtua, vedenpaisumuksen tulla. Kaikki valkoiset tottelivat ja täyttivät käskyt. Koska aika nyt oli täytetty, niin kaikki onnistui täydellisesti. Ilmassa purjehtien tulivat valkoiset, lähettivät unen mustille, antoivat vertansa yliluonnollisille hirviöille, ottivat mustien ilmalaivat takavarikkoon, sitoivat johtajat ja nousivat laivoihinsa. Samalla alkoi suunnaton vedenpaisumus ja sen yhteydessä maanjäristys. Taivaasta tuli vettä kaatamalla, »syvyyden lähteet aukenivat» ja meri nousi yli äyräittänsä. Hirveitä tuskanhuutoja kuului, mutta ei mikään auttanut. Niinkuin raamatussa kerrotaan: Noak laati arkin ja meni sillä pois pyhään maahan. Mutta syntiin syvälle vajonneen ihmiskunnan täytyi hukkaa.

Tällainen oli Atlantiksen historia, tällainen oli, lyhyesti kerrottuna, tuo suuri taistelu valkoisen ja mustan magian välillä. Kuinka sittemmin on käynyt asuroiden? Vedenpaisumuksen hyökylaineiden heidät niellessä heidän sielunsa jo fyysisistä tuskista heräsivät, ja he näkivät pimeitten tekojensa syyt ja seuraukset. Astralitasolla, kuoleman jälkeen, heidän kärsimyksensä yhäti jatkuivat eikä heillä enää ollut tilaisuutta syntyä heti uudestaan. Ennen he aina olivat ruumistuneet uudelleen niin pian kuin mahdollista, mutta nyt heidän täytyi jäädä astralitasolle kärsimään sielulliset seuraukset kaikista julmuuksistaan ja kaikista irstailuistaan. Kova oli luonnon kosto.

Monet niistä otettiin sittemmin pyhään maahan, missä he saivat oppia nousemaan. Kaikki saivat aikanaan syntyä uudestaan ja oppia luopumaan pahasta, sillä kun ihminen on mennyt pahan äärimäiseen huippuun, hän nousee, ellei luonto kiellä häneltä tilaisuutta nousemaan. Monet asurat ovatkin jo kantaneet kuormansa raskaan taakan määrättyyn päämaaliinsa, ovat kulkeneet kehityksen salaisen tien ja saavutettuaan mestariuden vapautuneet niistä kahleista, jotka vielä sitovat meidät syntymän ja kuoleman hitaasti vierivään pyörään.

V.

Noakin arkki.

Arvoisat ja rakkaat kuulijani!

Eräs seikka, joka heti iskee silmiimme, tutkiessamme ihmiskunnan historiaa salaisen tiedon valossa, on, että ainakin suuremmat vaiheet eivät tapahdu sattumalta tai yksin ulkonaisista syistä, niinkuin materialistisella taholla luullaan, vaan sisäisestä sysäyksestä, järjestellisten voimien toiminnasta. Semmoinen oli suuren atlantilaisen vedenpaisumuksen synty ja syy, sillä tavalla tapahtui myös uuden rodun syntyminen, jota raamatussa kuvataan kertomuksessa Noakin arkista.

Tästä viidennen, aarialaisen juurirodun sisäisestä esihistoriasta ja alkujajoista on aikomuksemme tänään puhua. Juurirodulla on nim. salainen esihistoriansa, sen alku ei suinkaan ole tavallinen kansanvaellus. Tämä kohta selviää meille, jos kysymme: mitä on uusi rotu? Salatieteelliseltä kannalta uusi juurirotu merkitsee, että on lisättävä uusi fyysillinen aisti vanhoihin, jotta sieluelämä tulisi monipuolisemmaksi. Inhimillinen ruumis on muodostettava hieman toisenlaiseksi. Siinä on puhkeava ja kehittyvä uusi aisti, ja tämän uuden aistin siemen annetaan sisästäpäin ja istutetaan eetteriruumiisen. Kaikki on edeltäpäin mietittyä. Salatieteelliseltä kannalta ei ole sattuman työtä, että ihminen kehittyy siksi, miksi hän kehittyy; ihmiskunnan tulevaisuudesta on korkeammilla tasoilla, jumalamme, logoksemme mielessä ja ajatuspiirissä, aivan varma ja selvä kuva. Koko ulkonainen kehitys on ainoastaan tämän sisäisen ajatuksen toteuttamista. Onhan meidän ihmisten laita sama omassa piirissämme. Kun aiomme suorittaa jonkun työn, niin meillä tietysti on ajatus valmiina mielessämme, vaikkei työnteko, joka on ajatuksen toteuttamista fyysillisellä tasolla, käy yhtä helposti ja yhtä pian kuin ajattelu. Toista on ajatella, toista saada aikaan. Voi sattua erehdyksiä j. n. e., mutta jollei meillä ensin ole ajatusta ja kuvaa työstä valmiina mielessämme, ei sen toteuttamisestakaan tule mitään.

Kuinka nyt luonto olisi ihmistä tyhmempi tai alhaisempi? Kutsuttakoon sitä jumalaksi, elämäksi tai miksi tahansa, suurempi se on ja ylevämpi kuin ihminen. Luonnolla on tahtonsa ja tarkoituksensa edeltäpäin selvänä — ja selvempänä kuin ihmisellä konsanaan. Korkeammilla tasoilla on aivan selvä kuva ihmiskunnasta sellaisena kuin se tulee olemaan. Jos voisimme tajunnassamme kohota niin korkealle, tulisimme yhteyteen makroprosopoksen kanssa, niinkuin kabbalistit sanoivat, suuren ihmisen eli »suurten kasvojen» yhteyteen, josta saisimme täydellisen ja elävän kuvan ihmiskunnan loistavasta tulevaisuudesta. Ulkonaisilla tasoilla tapahtuva, luonnonlakien alainen kehitys on järjen ja rakkauden johtama, on sisäisen jumalallisen ajatuksen objektivista toteuttamista.

Kun uusi rotu on pantava alkuun, ottaa korkealle kehittynyt olento ylimmän johdon käsiinsä. Tätä olentoa kutsutaan sanskritinkielellä Manuksi. Sillä sanalla on yhteyttä *man* sanan kanssa, joka merkitsee »ajatella.» Manu on siis tavallaan uuden rodun ensimmäinen ajattelija. Viiden tähänastisen rodun Manu ei ole kuulunut ihmiskuntaan, vaan on tullut muualta tänne meitä auttamaan, mutta sanotaan, että tästälähtien annetaan uuden rodun luominen tehtäväksi jollekin oman ihmiskuntamme korkealle adeptille.

Manu ei rupea uutta rotua valmistamaan muiden kansojen keskellä, vaan pyhässä maassa. Siinä maassa, jota pohjantähden sanotaan katselevan ja jossa ensimmäinen rotu maan päällä asui, pohjoisnavan luona olevassa seudussa, siinä hän ensin valmistelee uutta rotua. Sinne hän kokoo ympärilleen ihmiskunnan kehittyneimmät sielut, joihin hän näkee voivansa luottaa ja jotka tulevat olemaan hänellä apuna työssään. Siellä he saavat käydä koulua, tottua käyttämään fyysillis-eetterisessä muodossa samanlaisia ruumiita kuin he sitten saavat fyysillisesti. Pyhässä maassa vallitsee täydellinen sopusointu. Se on ihmiskunnan alkuperäinen Eedeni, joka hävisi näkyvistä, vaikka se pysyy olemassa loppuun saakka. Kaikki

ihmiset, jotka ennen uuden rodun fyysillistä syntymistä ovat saaneet Eedenissä asua ja olla, kantavat sittemmin läpi koko syntymiensä sarjan sydämessään salaisen hiljaisen muiston siitä, millaista paratiisissa on ollut.

Kun aarialaisen rodun eetterinen valmistus pyhässä maassa tapahtui, nauttivat siellä opetusta miehet sellaiset kuin Jeesus, Buddha, Zoroaster ja muut suuret opettajat, jotka aarialaisen rodun aikana ovat ihmiskunnassa esiintyneet. Kun sitten tuli aika tämän uuden rodun fyysillisen luomisen, niin Manu ruumistui muutamaan viidenteen alarotuun kuuluvaan kansaan Atlantiksella, jota alarotua on kutsuttu semiläiseksi. Sinne hän taas kokosi ympärilleen samat sielut, jotka olivat Eedenissä olleet hänen kanssaan, vaikkeivat sitä tarkemmin muistaneet, ja jonkun aikaa elettyään heidän keskellään hän sai muutamat herätetyksi ajattelemaan silloisen maailman rappeutunutta siveellistä tilaa: »Voi kansaa, joka ei enää noudata totuuden ihannetta! Voi toltekkilaista sivistystä, kuinka yllellistä ja turmeltunutta se on!» Manu sai siten koko joukon ihmisiä innostumaan ja lähtemään uutta yhteiskuntaa ja valtiota luomaan. Hänen johdollaan he vaelsivat pois vanhoilta asuinpaikoiltaan — tämä tapahtui ehkä miljana vuotta sitten — kulkivat itäänpäin ja rupesivat asumaan nykyisen Syyrian tienoilla, joka silloin tietysti oli Atlantiksen mannerta.

Nyt alkoi pitkä vaivaloinen aika Manulle ja sille pienelle kansalle, joka oli sinne siirtynyt. Ei se ollut suuri joukko, muutamia perheitä vain, mutta ne muodostivat ikäänkuin erityisen kansan ja Manu ruumistui kerta toisensa perään heidän keskellensä ja oli monen sadan vuoden kuluessa heidän kuninkaanaan ja ylipappinaan, opettajanaan. Hän laati kansalleen lait, piti aina ihannetta heidän silmänsä edessä ja sai kansan innostumaan ja noudattamaan hänen lakiaan. Näistä oli ankarin se, etteivät he saaneet mennä naimisiin muiden kansain jäsenten kanssa, eivät saaneet sekaantua ympärillä oleviin kansoihin. He olivat »valittua kansaa», Manu itse oli istuttanut heihin uuden rodun tyyppin eli perikuvan ja jos he sekottuisivat alempiin rotuihin ja lisääntyisivät liiaksi, ei sopivien sielujen lukumäärä riittäisi, vaan syntyisi vähemmän kehittyneitä ihmisiä heidän keskelleen, ja silloin koko työ menisi hukkaan.

Ja kuinka kävi? Vaikka Manu monta sataa vuotta teki työtä heidän keskellään ja vaikka monet olivat hänelle uskollisia, ei hän kuitenkaan onnistunut. Ihmisellä on vapaa tahto ja mahdollisuus tehdä joko hyvin taikka pahoin. Kun ihmisen eteen asetetaan kaksi mahdollisuutta, on hänellä vapaus valita kummankin välillä. Nämä ihmiset, jotka olivat ihmiskunnan parhaita, eivät kaikki jaksaneet noudattaa Manun antamia lakeja, vaan sekottuivat alhaisempiin rotuihin, ja koko nuori hanke raukesi tyhjiin.

Mitenkä nyt kävi? Manun täytyi tehdä uusi yritys. Hän kutsui luokseen kaikki ne perheet, joissa oli uskollisesti noudatettu vanhoja sääntöjä, — sanotaan, että niitä perheitä oli noin 30 — ja selitti heille, että valittu kansa oli hylännyt vanhat säännöt ja että heidän täytyi erota muista.

Taas tapahtui emigratsioni. 30 uskollisen ja vakavan perheen kanssa Manu muutti kauas itäänpäin ja asettui niille seuduille, missä nyt on Goobi-erämaa keskellä Aasiaa, mutta jossa silloin oli suuri meri. Sen rannikolle asettui Manu valittuine joukkoineen ja aloitti uudelleen entisen työn. Mutta nyt oltiin kauempana muista ihmisistä ja nyt onnistui yritys paremmin. Esimerkkinä siitä, kuinka tarkkoja ne määräykset olivat, joita kansan täytyi noudattaa — Manu oli nyt vielä vaativampi kuin ensi kerralla — mainitaan, ettei millään perheellä saanut olla kuin yksi ainoa poika, tyttöjä sai kyllä olla enemmän. Siten totuttiin puhtaaseen ja hillittyyn elämään, sillä tämä kansa noudatti määräyksiä. On todella ylentävää ajatella tuota pientä joukkoa erämaan yksinäisyydessä, joka eli hiljaista ja itsensäkieltävää elämää, korkea ihanne alati mielessään, samaan aikaan kuin pahuuden ja intohimojen myrskyt riehuivat mahtavassa toltekkilaisessa valtakunnassa.

Vuosituhannet vierivät ja pienestä joukosta kasvoi lukuisa kansa. Silloin alkoivat emigratsioonit ja kansanvaellukset, jotka muodostivat uuden juurirodun alarotuja. Niinpä ensimmäinen emigratsioni lähti takaisin Syyriaan katsomaan vanhaa joukkoa ja sekottui samaan joukkoon. Tästä sekotuksesta on sittemmin polveutunut juutalainen kansa. Koko aarialainen rotu syntyi, kuten mainitsimme, Atlantiksen viidennestä alarodusta, ja tätä on kutsuttu semiläiseksi juuri sentähden, että Juudan kansa on nykyisistä kansoista sitä lähimpänä. Vielä tänä päivänä juutalaiset pitävät itseään valittuna kansana ja odottavat

Messiasta. Siinä kansassa elää vanha traditsioni menneiltä ajoilta, jolloin sen esi-isät olivat mukana valitussa joukossa; mutta se, mitä he odottavat tulevaisuudessa tapahtuvaksi, on jo tapahtunut miliona vuotta sitten. Yhtäkaikki Juudan kansa on muita kansoja kummallisempi ja huomattavampi, ja kun tutkimme Mooseksen lakia vanhassa testamentissa, voimme huomata siinä määräyksiä, jotka suorastaan viittaavat Manun johtaja-aikaan. Samanlaisia yhtäläisyyksiä huomataan n. k. »Manun säädöksissä», ikivanhassa intialaisessa lakikirjassa. Tietysti sekä Mooseksen kirjat että »Manun säädökset» ovat vaillinaisia ja paikottain väärennettyjä jäännöksiä alkuperäisistä Manun laeista. Luulisi, että muistitieto säilyy huomattavasti paremmin kuin kirjoitettu teksti, mutta asia näyttää olevan päinvastoin. Niinkauankuin pyhää tietoa säilytetään muistissa, kulkee se muuttumattomana sukupolvesta sukupolveen, siten että kaikkien lasten täytyy oppia se ulkoa. Ja minkä lapsena hyvästi oppii, sen vanhana tarkasti muistaa. Mutta niinpiankuin tieto kirjoitetaan muistiin, ei kansa tunne velvollisuudekseen sitä ulkoa oppia, ja jonkun ajan perästä ei tiedä kukaan, miten kirjoitus oikeastaan on kuuluva. Silloin sellaiset ihmiset, joilla on siitä etua, voivat tekstiä muuttamalla, tehdä lisäyksiä ja ottaa pois, eivätkä myöhemmät sukupolvet voi tietää, kuinka kirjoitus alkuaan on ollut. Niin on johonkin määrin käynyt kaikkien pyhien kirjoitusten munkkien, pappien ja kirkonkokousten käsissä. Kun otamme vanhan kirjoituksen käsiimme, olkoon se juutalainen tai kristitty tai kiinalainen tai intialainen pyhä kirja, voimme olla jotakuinkin varmat siitä, ettei sillä enää ole alkuperäistä asuaan, ettei se enää tarkalleen toista viisaan miehen lausumia tai kirjoittamia sanoja.

Toinen siirtolaisjoukko kulki Goobi-erämaasta suoraan eteläänpäin, Intiaan. Intian vanhoissa traditsioissa kerrotaan tarkalleen, kuinka pohjoisesta tuli uusi rotu, joka vallotti maan. Maassa asui sitä ennen atlantilaisia ja lemurialaisia kansoja, ja vanhojen ja uusien tulokkaiden välillä tapahtui suuria taisteluita, joista intialainen kansaneepos *Mahābhārata* kertoo. Emme voi sanoa, että aarialainen rotu koskaan olisi voittanut koko Intiassa, sillä tänä päivänä ovat Intian asukkaat sekotusta kaikenmoisista heimoista ja alaroduista. Voimme laskea, että Intian 200 miljonasta asukkaasta ainoastaan noin viides osa on puhdasta aarialaista rotua. Tätä intialaista emigratsionia kutsutaan viidennen rodun ensimmäiseksi alaroduksi, ja semiläinen alarotu, joka syntyi vähän varhemmin, kutsutaan toiseksi. Kolmannen alarodun nimenä on iraanilainen. Se siirtyi ensin pohjoiseen päin ja sitten ensimmäisen Zoroasterin johdolla eteläänpäin Persiaan. Siitä saivat alkunsa persialaiset kansat. Neljäs alarotu, n. k. kelttiläinen siirtyi Eurooppaan. Euroopassa oli ollut jääkausi ja siinä majaili atlantilaisia ja semiläis-sukuaisia kansoja, esim. alkuperäiset kreikkalaiset. Viides alarotu on n. k. teutonilainen, joka myöskin tuli Aasian keskialueilta ja ensin asettui Kaspian meren pohjoispuolelle, josta se sitten siirtyi Länsi-Eurooppaan. Siihen kuuluvat Euroopan germanilaiset ja slaavilaiset kansat, jotka luultavasti vielä nousevat maailman hallitsijoiksi.

Viidennestä juurirodusta on vielä jäljellä kaksi alarotua. Kun ne kaksi ovat syntyneet ja eläneet aikansa, tulee kuudes juurirotu ja senjälkeen seitsemäs.

Kuudennen juurirodun pesäpaikka tulee »Salaisen Opin» mukaan olemaan Pohjois-Amerikka ja seitsemännen Etelä-Amerikka. Nyt jo voimme huomata viidennen rodun ihmisissä — ja etenkin juuri Pohjois-Amerikassa — ensimmäiset oireet siitä uudesta aistista, mikä kuudennessa juurirodussa on saava täydellisen muotonsa. Se uusi aisti on teosofisella nimellään mainittuna astralinen selvänäköisyys. Meillähän on nyt viisi aistia, joista ensimmäinen, kuulo, kehittyi ensimmäisessä juurirodussa, tunto toisessa, näkö kolmannessa, maku neljännessä ja hajuaisti tässä viidennessä. Kuudes aisti tulee olemaan astralinen selvänäköisyys ja seitsemäs mentalinen.

Tällä tavalla käy ihmiskunnan kehitys rodusta rotuun. Muodot vaihtelevat, elämä tulee rikkaammaksi. Kuta enemmän ihminen saapi aistimia, sitä enemmän hänelle aukenevat jumalallisen maailman kauneudet. Kun meille kehittyy astralinen selvänäköisyys, näemme vainajien maailmaan. Voimme ymmärtää, kuinka erilaiset kuudennen juurirodun olot tulevat olemaan, kun he saavat silmänsä auki ja näkevät, mitä on kuolema. Heidän ei tarvitse olla epä tietoisia niistä asioista, joiden eteen nyt on vedetty näköpeite. Jokainen aisti vastaa määrättyä ihmisen pääperustetta eli periaattia. Silloin kun kuudes aisti on ihmisessä puhjennut, hän silmästä silmään näkee, mikä on kaiken inhimillisen pahuuden kohtalo kuoleman jälkeen ja se muuttaa monta asiaa. Se kehittää hänessä kuudetta periaattia eli veljesrakkautta ja ihanteellisuutta. Sivistys, mikä

siinä rodussa tulee kehittymään, on oleva perin toista laatua kuin nykyiset sivistykset. Sen pohja on oleva toinen ja sen keinot toisia. Ihanimman kulttuurin on kuitenkin seitsemäs juurirotu luova. Mentalinen selvänäköisyys on avaava ihmisille taivaallisten maailmojen ihanuudet, ja heidän sivistyksensä perussävelenä tulee olemaan ilo, sopusointu ja kauneus.

Näissä luennoissa olemme oppineet, että on olemassa melkoinen ero tieteellisen evolutsioniteorian ja »Salaisen Opin» välillä, mikäli koskee ihmiskunnan kehityshistoriaa. Tämä eroavaisuus ei riipu siitä, että toinen liikkuisi tosiasioiden, toinen luulottelujen alalla. Molempien tutkimusalana on ollut todellinen elämä, ja ero niiden johtopäätöksissä on luettava tieteellisen tutkimuksen luonnollisten rajojen viaksi. Sitä myöten kuin tiede ulottaa tutkimuksiaan luonnon näkymättömiin maailmoihin, sitä myöten se askel askelelta on lähestyvä »Salaisen Opin» kantaa. Meillä on nyt jo ollut siksi monta esimerkkiä tästä, ettemme saata sitä epäillä.

Mikä on itse asiassa varsinainen ero tieteen ja salatieteen välillä? Fyysillinen tiede ei vielä uskalla myöntää, että ihminen olisi muuta kuin ruumiillinen olento. Salatiede julistaa sitä vastoin horjumattomalla varmuudella, että ihminen on sielu, puettuna näkyväiseen ruumiiseen. Ja jos ihminen kerran on sielu, eikö silloin luonnollisesti hänen historiansa ole toinen kuin hänen ulkonaisen asuntonsa historia?

Tiede ei vielä näe maailmassa muuta kuin luonnonvoimien yhteisvaikutusta. Salatiede näkee hengen ja järjen, joka vain ulkonaisimmissa ilmauksissaan on pukeutunut luonnonvoimien muotoon. Salatiede näkee ne Voimat, ne jumalat, ne olennot, jotka näkymättöminä ohjaavat elämän kulkua ja ihmiskunnan kehitystä. Ilman niiden apua voimme ehkä tieteellisen mielikuvituksen avulla kuvitella ihmiskunnan syntyneen ja kasvaneen; mutta kun elämän todellisuus monine ristiriitoinen, ihmeinen ja arvotuksinen astuu silmiemme eteen, silloin emme ymmärrä mitään, ellemmme saa »Salaisen Opin» kanssa uskoa, että näkyväinen maailma on näkymättömän ajatuksen objektivista ilmennystä, että paha ja kärsimys on se hengen tuli, joka hyvän synnyttää, ja että ihmiskunta ei ole ollut, ei ole eikä koskaan tule olemaan erotettuna Niistä, jotka valvovat sen askeleita, siitä Jumalasta, joka on kaikkien meidän Isämme.

Lisäys vuoden 1983 painokseen. Toimittamassaan aikakauslehdessä Omatunto Pekka Ervast julkaisi vuonna 1907 seuraavan oikaisun:

Erratum. "Enkelein lankeemus" nimisen kirjan "geologisen taulun" ajanlaskuihin on pujahtanut ikävä erehdys, jonka tarkkaavainen lukija muutenkin tekstin nojalla on voinut huomata. Ensimmäisessä esitelmässä luetaan, että yli 300 miljoonaa vuotta on nyt kulunut siitä, jolloin ensimmäinen rotu ilmestyi maan päälle. Tämä on Salaisen Opin tiedonanto. Mutta geologisessa taulussa sanotaan, että ensimmäinen eli arkainen aika olisi kestänyt yli 300 milj. vuotta. Tämä on tietysti väärin. On oleva: *yli 170 miljoonaa vuotta*. Sitä paitsi on jäänyt taulussa mainitsematta, että palaiozoinen aika H. P. B:n mukaan kesti noin 103 miljoonaa vuotta ja mesozoinen noin 36 miljoonaa. Pyydämme, että kysymyksessä olevan kirjan lukijat hyväntahtoisesti ottaisivat tämän huomionsa.

(Omatunto N:o 8 Elokuu 1907, sivu 204)

Seuraavalla sivulla olevaan taulukkoon on tehty ilmoituksen mukaiset oikaisut. 25/1 1983

Pekka Okeo.

Geologinen taulu.

(Lähteitä: H. P. Blavatsky, Den Hemliga Lärans. E. Haeckel, Världsgåtor. A. F. Tigerstedt, Geologia (suom.) W. Scott-Elliot, The lost Lemuria.)

Aikakaudet	Muodostumat.	Aika vuosissa	Mannermaat	Ihmisrodut	Kasvit	Eläimet
Arkainen eli Primordialinen	Laurentinen Kambrinen Siluurinen	52 mill. (Haeckel) tai yli 170 mill. (H. P. B.)	Pyhä maa	Ensimmäinen astralinen juurirotu	Laurentiselta ajalta ei ole kivettymiä. Jättiläismäisiä liekoja ja kortteita	Laurentiselta ajalta ei ole kivettymiä. Luurangottomia eläimiä
Palaiozoinen eli Primäärinen	Devoninen Kivihili Permalainen	34 mill. (Haeckel) tai yli 103 mill. (H. P. B.)	Hyperborealainen manner	Toinen eetterinen juurirotu	Rämekasveja, saniaismetsiä	Kaloja
Mesozoinen eli Sekundärinen	Trias Juura Liitu	11 mill. (Haeckel) tai yli 36 mill. (H. P. B.)	Lemuria	Kolmas eli lemuralainen juurirotu	Havupuita ja palmuja	Matelijoita
Kainozoinen eli Tertiärinen	Eoceninen Mioceninen Plioceninen	3 mill. (Haeckel) tai noin 5 mill. (H. P. B.)	Atlantis	Neljäs eli atlantilainen juurirotu	Kukkia ja lehtipuita	Nisäkkäitä
Nykaikainen eli Kvartärinen	Diluvialinen Alluvialinen	0,1 mill. (Haeckel) tai 1 mill. (H. P. B.)	Nykyaikaiset manteret	Viides eli aarialainen juurirotu	Viljeltyjä metsiä	Kehittyneempiä nisäkkäitä